

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 467

Comissió d'Esports

Sessió 14, dimarts 17 de febrer de 2026

Presidència de l'I. Sr. Lluís Mijoler Martínez

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Sol·licituds de compareixença 356-01336/15, 356-01357/15 i 356-01371/15	4
Sol·licitud de compareixença d'una representació de Plataforma per la Llengua perquè expliqui l'informe <i>Diagnosi sociolingüística als clubs de bàsquet de Catalunya</i> 356-01348/15	5
Sol·licituds de compareixença 356-01372/15 i 356-01373/15	5
Compareixences 357-00720/15 i 357-00871/15	5
Compareixença d'una representació de la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme per a informar sobre les necessitats i les demandes de la federació 357-00723/15	17
Compareixença de Johnny Acevedo, president de l'Associació d'Empreses Catalanes de Socorrisme Aquàtic, perquè informi sobre la situació i les demandes del sector del socorrisme 357-00874/15	26
Proposta de resolució sobre la disputa de partits oficials de la selecció espanyola de futbol a Catalunya 250-00627/15	38

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7992 (sèrie C)
DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 14 de la CE

La sessió de la Comissió d'Esports (CE) s'obre a les tres de la tarda i quatre minuts. Presideix Lluís Mijoler Martínez, acompanyat del vicepresident, Manuel Reyes López, de la secretària, Mónica Ríos García, de la secretària en funcions Ivana Martínez Valverde i del secretari en funcions Ernesto Carrión Sablich. Assisteix la Mesa el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Hi són presents José Ignacio Aparicio Ciria i Mario García Gómez, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Agustí Colomines i Companys, Sònia Martínez i Juli, Irene Negre i Estorach, Montse Ortiz i Martí i Isaac Padrós i Suarez, pel G. P. de Junts; Jordi Albert i Caballero i Jordi Viñas i Xifra, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Pau Ferran Navarro, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Alberto Tarradas Paneque, pel G. P. de VOX en Cataluña.

Assisteixen a aquesta sessió el president de la Federació Catalana de la Vela, Josep Maria Isern Sala; el president de la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme, Frederic Tortosa i Rodríguez acompanyat del responsable de la Comissió de Docència de la federació, David Catarineu Capellas, i el president de l'Associació d'Empreses Catalanes de Socorrisme Aquàtic, Johnny Acevedo Rodríguez.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença d'una representació del Club d'Atletisme de Viladecans davant la Comissió d'Esports perquè informi sobre l'estat, les mancances i les necessitats del club (tram. 356-01336/15). Pau Ferran Navarro, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Sol·licitud de compareixença d'una representació de Plataforma per la Llengua davant la Comissió d'Esports perquè expliqui l'informe *Diagnosi sociolingüística als clubs de bàsquet de Catalunya* (tram. 356-01348/15). Montse Ortiz i Martí, Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

3. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Federació Catalana de Bàsquetbol davant la Comissió d'Esports perquè presenti l'informe *Diagnosi sociolingüística als clubs de bàsquet de Catalunya* (tram. 356-01357/15). Montse Ortiz i Martí, Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

4. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Federació Catalana de Pesca Esportiva davant la Comissió d'Esports perquè informi sobre les necessitats de la Federació (tram. 356-01371/15). Pau Ferran Navarro, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

5. Sol·licitud de compareixença de Jordi Robirosa i Dejean, periodista esportiu, davant la Comissió d'Esports perquè informi sobre l'ús i la promoció de la llengua catalana als mitjans de comunicació esportius (tram. 356-01372/15). Montse Ortiz i Martí, Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

6. Sol·licitud de compareixença d'Ernest Macià, periodista esportiu de Catalunya Ràdio, davant la Comissió d'Esports perquè informi sobre l'ús i la promoció de la llengua catalana als mitjans de comunicació esportius (tram. 356-01373/15). Montse Ortiz i Martí, Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

7. Compareixença d'una representació de la Federació Catalana de Vela davant la Comissió d'Esports per a informar sobre la situació de la vela a Catalunya i les necessitats de la federació (tram. 357-00720/15).

8. Compareixença d'una representació de la Federació Catalana de Vela davant la Comissió d'Esports perquè informi sobre les seves prioritats i demandes (tram. 357-00871/15).

9. Compareixença d'una representació de la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme davant la Comissió d'Esports per a informar sobre les necessitats i les demandes de la federació (tram. 357-00723/15).

10. Compareixença de Johnny Acevedo, president de l'Associació d'Empreses Catalanes de Socorrisme Aquàtic, davant la Comissió d'Esports perquè informi sobre la situació i les demandes del sector del socorrisme (tram. 357-00874/15).

11. Proposta de resolució sobre la disputa de partits oficials de la selecció espanyola de futbol a Catalunya (tram. 250-00627/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació (text presentat: BOPC 261, 13).

El president

Bona tarda a tothom. Comencem aquesta Comissió d'Esports.

En principi, si hi ha alguna substitució... Comencem pel Grup d'Esquerra Republicana, per exemple.

Jordi Viñas i Xifra

Sí, tenim una substitució. En Jordi Albert substitueix la Marta Vilalta.

El president

Gràcies. Junts per Catalunya...

Isaac Padrós i Suarez

Sí. En el nostre cas, aviam, anem a pams. La diputada Irene Negre substitueix la diputada Montse Ortiz, que s'incorporarà en breu; la diputada Sònia Martínez substitueix l'Anna Erra, i el diputat Agustí Colomines substitueix el diputat Francesc de Dalmaes.

Gràcies.

El president

Socialistes i Units per Avançar...

José Ignacio Aparicio Ciria

Hola, bona tarda. Ernesto Carrión substituirà Guillem Mateo durant tota la comissió.

Gràcies.

El president

D'acord. Doncs la resta són els diputats portaveus. Per tant, comencem amb l'ordre del dia. A veure, no sé si podem votar totes les sol·licituds de compareixença de forma conjunta o n'hi ha alguna que s'ha de votar... En voleu votar alguna de forma separada? (*Pausa.*) VOX...

Alberto Tarradas Paneque

Sí, jo demanaria la votació separada del punt 2, i la del 5 i 6, també per separat en un altre bloc. O sigui que podríem fer la 1, la 3 i la 4 conjuntament, la 2 a part i la 5 i la 6 a part.

El president

Algun grup més? O us sembla bé aquesta distribució? (*Veus de fons.*) Doncs votem d'aquesta manera.

Sol·licituds de compareixença

356-01336/15, 356-01357/15 i 356-01371/15

En primer lloc, votem la sol·licitud de compareixença d'una representació del Club d'Atletisme de Viladecans per informar sobre l'estat, les mancances i les necessitats del club; el punt 3, la compareixença d'una representació de la Federació Catalana de Basquetbol davant d'aquesta comissió per presentar l'informe *Diagnosi sociolingüística als clubs de bàsquet de Catalunya*, i el punt 4, la compareixença d'una representació de la Federació Catalana de Pesca Esportiva per informar sobre les necessitats de la federació.

Vots a favor?

Per unanimitat, s'aproven aquestes compareixences.

Sol·licitud de compareixença d'una representació de Plataforma per la Llengua perquè expliqui l'informe *Diagnosi sociolingüística als clubs de bàsquet de Catalunya*

356-01348/15

Votem el punt de l'ordre del dia número 2, que és la compareixença d'una representació de la Plataforma per la Llengua davant la Comissió d'Esports perquè expliqui l'informe *Diagnosi sociolingüística als clubs de bàsquet de Catalunya*.

Vots a favor?

El Grup de Junts, Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana.

Abstenció del Partit Popular

I el vot contrari de VOX.

S'aprova també la compareixença.

Sol·licituds de compareixença

356-01372/15 i 356-01373/15

I els punts 5 i 6, que són respectivament la compareixença d'en Jordi Robirosa i Dejean, periodista esportiu, davant d'aquesta comissió per informar sobre l'ús i la promoció de la llengua catalana als mitjans de comunicació esportius, així com la d'Ernest Macià, periodista esportiu de Catalunya Ràdio, per informar també sobre l'ús i la promoció de la llengua catalana als mitjans de comunicació esportius.

Vots a favor de la proposta?

Junts, Comuns, Esquerra Republicana, Socialistes i Units per Avançar.

Abstenció del Partit Popular i de VOX.

Queden aprovades, doncs, aquestes dues compareixences.

I passem al punt 7, que és la compareixença d'una representació de la Federació Catalana de Vela per informar sobre la situació de la vela a Catalunya i les necessitats de la federació.

Suspenem per un minut per anar-los a buscar.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i set minuts i es reprèn a les tres i dotze minuts.

El president

D'acord.

Compareixences

357-00720/15 i 357-00871/15

Doncs reprenem de nou la sessió amb aquestes compareixences, els punts 7 i 8 de forma conjunta, que és la mateixa sol·licitud de la compareixença d'una representació de la Federació Catalana de Vela per informar sobre la situació de la vela i les necessitats de la federació o informar sobre les seves prioritats i demandes, que era el que feia l'altra compareixença.

Té la paraula el president de la federació, el senyor Josep Maria Isern Sala, que ens farà una intervenció per un temps de quinze minuts. Després els grups tindreu una intervenció de tres minuts cadascun de vosaltres, i un segon torn de deu minuts per contestar allò que consideri pertinent. President, teniu la paraula. Comencem.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Josep Maria Isern Sala (president de la Federació Catalana de Vela)

Molt bé. Benvolgut president, benvolguts membres de la Mesa i il·lustres diputats i diputades de les comissions d'Esports i Territori, soc en Josep Maria Isern

Sala, president de la Federació Catalana de Vela, i estem molt agraïts de poder estar aquí i poder venir a explicar una mica la nostra activitat i què fem en tot el territori.

Nosaltres som un país de mar. Tots vostès de ben segur que ho saben. Som un país amb 580 quilòmetres de costa catalana, i això ens ha marcat i ens ha identificat. Jo mateix soc fill de l'Escala, de l'Escala i Empúries. Allà el mar allà ens ha marcat des de sempre. Van arribar-hi els grecs amb transport de mercaderies, hem tingut després la pesca, hem tingut el turisme, hem tingut un dels primers clubs nàutics que es van construir a la costa catalana allà per l'any 68, més o menys l'any que jo vaig néixer.

Ha passat molt de temps. Amb el primer turisme van venir els clubs nàutics. I els clubs nàutics eren per a nàutica d'esbarjo i per a esport, els fundadors d'aquests clubs nàutics buscaven aquest doble objectiu. Des de llavors, hem tingut l'ús pesquer, ús de transport, ús turístic o lúdic, però l'esport encara no està plenament integrat dintre del nostre sistema portuari, dintre de l'ens que gestiona el sistema portuari. L'esport encara no està entès com una activitat pròpia de les instal·lacions dels ports esportius. Només cal revisar la web de Ports de la Generalitat per veure que dintre dels objectius de Ports de la Generalitat l'esport no hi surt enlloc. Hi surt transport, hi surt pesca, hi surt indústria, però no hi surt esport.

I, mentrestant, què ha fet la societat catalana? La societat catalana ha anat evolucionant. La societat catalana de l'any 68 fins ara hem anat canviant, ens hem anat organitzant i hem anat creant molta activitat d'esport en el mar. Nosaltres avui aquí ens sentim representants de setze federacions catalanes, ens hem agrupat totes les federacions catalanes que fem activitats en el mar.

És ben cert que la Federació Catalana de Vela som la més gran, la que tenim més activitat, però tampoc no oblidem la Federació Catalana de Rem, la Federació Catalana de Natació –amb la natació en aigües obertes–, i activitats tan importants com la Federació Catalana d'Esports de Persones amb Discapacitat Física, de Persones amb Discapacitat Intel·lectual, per a Cecs i Deficients Visuals. Totes aquestes entitats fem activitat esportiva en el mar, fem activitat esportiva en aquests 580 quilòmetres de costa catalana.

I què fem? Nosaltres fem esport, però aquest esport va integrat amb valors. És cert, competició, amb tot el que aporta de superació, de disciplina, de treball, però, a més a més, esforç, inclusió, igualtat, equip, respecte. Nosaltres no estem en el mar deixant la tovallola a la platja i nedant fins a les boies; això és fer activitat esportiva o fer activitat a l'aire lliure. Nosaltres fem esport al mar, i a vegades és una diferència que costa veure. No és el mateix anar a caminar pel passeig marítim o córrer pel passeig marítim que practicar l'esport d'atletisme. I això a vegades... No és el mateix llogar o vendre pàdels i vendre experiències al mar d'un sol dia que fer esport.

Nosaltres, a què ens dediquem? A fer vinculacions duradores de les persones del litoral i de fora del litoral amb el mar, amb els esports a mar, i a intentar, si és possible, que aquesta vinculació duri per sempre.

Això, què ens porta? Respecte pel mar, respecte pel medi, coneixement del medi, coneixement que a tots els pobles de la costa catalana, com dèiem –l'Escala, Roses, Blanes–, tots el teníem a través de totes les famílies que es dedicaven a la pesca. Tots coneixíem o teníem amics, parents, familiars que es dedicaven a la pesca, i aquesta vinculació amb el mar era molt directa. Actualment tots els pobles de la costa catalana han anat perdent aquesta vinculació. Els esports a mar són una gran eina per tornar a vertebrar la vinculació de les societats amb el mar, com molt bé saben els diputats i diputades que han estat regidors o alcaldes o alcaldesses de poblacions costaneres que l'activitat dels clubs nàutics en el seu poble ha marcat una vertebració important.

Aquestes federacions..., només la Federació Catalana de Vela, tenim 53.700 federats l'any 2025. Hem organitzat vuit-centes competicions en el litoral, amb cinquanta-dos professionals treballant amb nosaltres, tots ben inclosos en el ROPEC, tots formats com cal. Hem aconseguit cinquanta-dos medalles i èxits esportius, només la Federació Catalana de Vela. Medalles..., des d'olímpiques fins a campionats

d'Espanya, d'Europa i del món. Escolteu, si sumem totes les setze federacions, estem parlant d'una activitat molt més gran.

Junt amb les administracions públiques de Catalunya –Generalitat de Catalunya, diputacions, ajuntaments–, hem portat 47.686 alumnes a fer vela escolar en tot el litoral. És una quantitat enorme. És una quantitat immensa. I fa molt de goig poder apropar tanta gent al mar. Tenim vuitanta-nou esportistes de vela adaptada, 395 de vela inclusiva i trenta-quatre de vela d'inserció. Escolteu, només els de vela; si hi afegim tots els altres esports, és molt més.

I nosaltres evidentment que no hem de ser, amb tota aquesta activitat, esportistes que es canvien sobre una tovallola i es posen el neoprè a la sorra. Nosaltres necessitem instal·lacions, com qualsevol altre esport. Nosaltres necessitem vestidors, nosaltres necessitem aules, nosaltres necessitem vestidors adaptats, vestidors per a grups infantils que no podem fer que es canviïn amb els usuaris abonats o normals d'aquella instal·lació. Qualsevol de vosaltres que visiti alguna de les instal·lacions esportives que hi han a la costa catalana, fins i tot instal·lacions esportives, com a Roses, que és de titularitat municipal, ho mirareu i direu: «Això és insuficient, això no està adaptat a l'any 2026.» I hem d'adaptar-ho si volem seguir atenent aquestes magnituds i si volem vertebrar aquests pobles en el territori.

I com ho fem, tot això? Nosaltres ho fem amb els clubs. Els clubs són el nostre eix vertebrador, tal com nosaltres arribem a tots els 580 quilòmetres de costa. Sense els clubs no som re, les federacions no podem fer aquestes activitats. Nosaltres tenim la interlocució de les administracions per fer tot el que us he ensenyat, ho organitzem, però ho fem arribar al territori i als alumnes a través dels clubs, que actuen i parlen amb els seus ajuntaments.

El club és una peça fonamental. Com a qualsevol esport, impulsa la pràctica esportiva. Són espais de formació i innovació, fomenten la competició. És clar, fomenten la competició; no tot és fer vela lúdica, fer vela escolar, també hem de fomentar la competició. Un club ha de tenir una forma de piràmide: ha de tenir una base ben gran i a dalt de tot..., si ens fixem en la natació, hem de tenir la Mireia Belmonte. Jo fa poc vaig estar al Club Natació Badalona i allà hi havia, a la piscina, la Mireia Belmonte. És cert, hem de tenir aquests referents en l'esport, hem de tenir aquestes imatges que ens inspirin i que ens facin esforçar.

Crea una comunitat a tots els pobles, aquesta comunitat paral·lela, i ho fan tots els clubs esportius, hi estic d'acord, paral·lela a la comunitat escolar, paral·lela a la comunitat social. Crea una altra comunitat, i en aquest cas és una comunitat amb el mar. Per tant, fan una activitat indispensable.

Nosaltres tenim noranta clubs a tota la costa catalana. Són noranta clubs distribuïts en tot el territori, i són cinquanta-quatre clubs de platja, trenta-sis clubs de port. Com veureu a la imatge, hi ha alguna zona del territori on estem infrarepresentats, on tenim un problema de presència, que és sobretot part de Tarragona i part de les Terres de l'Ebre. Molts de clubs penseu que es van crear amb el primer turisme i amb els primers estiuejants que visitaven aquestes poblacions i es desplaçaven més a la zona litoral del Maresme i del nord i menys al sud, i per això al sud hi ha menys representació.

Tenim els cinquanta-quatre clubs de platja, que són concessions de l'Estat. I tots heu sentit que tenim algun problema greu amb la desaparició dels clubs de platja, que fan la mateixa funció que els clubs de port, perquè el Ministeri de Transició Ecològica s'entesta en enderrocar-los en lloc de protegir aquest ús social del mar. I tenim trenta-sis clubs de port que depenen de Ports de la Generalitat, per tant, depenen de vostès. I és en aquests trenta-sis clubs de port en els que nosaltres i vostès podem actuar.

Com hi podem actuar? Aquests clubs de port que tenen un ús turístic, aquests clubs de port que tenen un ús..., que aporten uns cànons a la Generalitat, el que és cert és que tenen un impacte important en el territori. És com si féssim un pàrquing a primera línia de mar. I està molt bé que les persones que aparquen el seu

vehicle allà paguin el cost d'aquest pàrquing i que la Generalitat tingui un retorn de l'ús d'aquest pàrquing, però potser hem de començar a pensar, avui en dia..., des dels romans l'ús industrial i comercial ja està..., des del primer turisme l'ús aquest ja està..., però potser hem de començar a pensar que tingui un ús de retorn en els municipis i a la societat més propera.

I un ús de retorn social, un ús de retorn amb els nens i nenes del poble i un ús que aquella instal·lació que es diu «port esportiu» i que a vegades està mal anomenada com a port esportiu sigui realment una instal·lació esportiva vàlida per a aquella població. I que això sigui vinculant, que això no depengui de si és una marina o si és un club nàutic, que la vinculació directa amb el territori sigui un ús normalitzat i un ús propi de Ports de la Generalitat.

Nosaltres actualment tenim una normativa molt marcada. La primera, que desapareixen clubs de platja i alguns clubs de port perden aquest sentit inicial de ser un club esportiu. No fan activitat esportiva. Et contesten «sí, fem el casal d'estiu». Miri, el casal d'estiu, amb tot el «carinyo» i respecte al món, és per guardar els seus fills i filles mentre vostès treballen o surten en barca. Això no és esport. Si volen fer esport, parlem d'esport infantil i esport juvenil, el que costa diners, el que s'ha d'ajudar les famílies que els seus fills vagin a competició. No parlem ja ni d'esport adult, que ha de tenir aquests usos també. Parlem de promocionar l'esport infantil i juvenil, parlem de fer que els nens i nenes que van a competicions i que han de creuar des de Roses fins a Cambrils per fer una regata tinguin ajuda de tota la massa social i del club per poder-ho fer amb unes condicions econòmiques assolibles per més gent.

Tenim una activitat esportiva infantil, per tant, que ens està retrocedint. Hi han ports que no hi aposten, i hem de blindar que l'obligació del club sigui apostar per aquestes noves generacions, per aquest esport. Ho hem de blindar, perquè, si no, és molt senzill que es converteixi un club en una comunitat de propietaris que tenen..., imagineu-vos l'edifici davant del front de mar, davant del passeig, que tenim la piscina i un jardí, i que a l'estiu fem un casal d'estiu, un campus d'estiu. (*L'oradorriu.*) No, miri, una de les seves obligacions hauria de ser fer un retorn social, fer un retorn a la societat destinant part del seu benefici a aquest ús social i que vostè no pugui destinar-lo, no hagi de destinar-lo..., que ningú pensi en destinar-lo a dir «per què no ens abaixem les quotes d'amarratge?», «per què no fem un dinar anual o la festa de blanc i repartim llagosta a tots els socis?», que això al final és una distribució de dividends encoberta.

Som entitats sense ànim de lucre? Fem-ho. I repartim tot allò que produïm a la societat més propera. I siguem generosos amb col·lectius de requeriments especials, de necessitats especials, perquè aquí no anirem a fer benefici, aquí anirem a tenir costos. Siguem generosos i sentim que fem alguna cosa que justifiqui que nosaltres estem ocupant aquesta part tan important del territori, a més a més de pagar taxes i cànon.

La normativa actual limita aquesta dimensió esportiva i social, no l'afavoreix. La limita via no afavorir-la. Via que, quan s'estan renovant concessions, no s'inclouen aquestes obligacions dintre de la renovació de concessió. Limita via que no protegeix els presidents i presidentes dels nostres clubs a l'hora de fer aquesta despesa en activitat esportiva i social.

I si la fan, què pot passar? Tenen eleccions cada quatre anys, que ajuntin tota una colla de socis i diguin: «A vostè el canviarem per aquest altre, que no gastarà cada any 100.000, 200.000, fins a 500.000 mil euros»..., algun club, a l'any, a fons perdut en esport proper. És ben senzill, eh? «A vostè el canviem i ens abaixem les quotes.» Per tant, hem d'actuar sobre la llei de ports. Ho sé, pot semblar que fa poc que l'hem aprovat, però realment la llei de ports ara ja sabem els anys que fa que està operativa i ara ja sabem i coneixem els seus defectes, i hem viscut diverses renovacions de concessió, i en les renovacions de concessió hi hem perdut bous i esquelles.

Jo sempre ho dic: malestar que perdem la concessió, un club; malestar que la guanyem a depèn de a quin preu. Perquè si el preu tot és..., si l'únic element que va-

lorem són els cànons, i això és lo que ara prima la llei de ports, un club sempre tendirà a oferir el major preu possible. I com que l'esport i aquesta activitat no és una de les obligacions que li posem, desapareix de l'equació. Diuen: «Aquesta despesa no la tindrem a partir d'ara i així quadrarem els números sense incomodar ningú.» És així de senzill. I això ens ha passat ja en diversos ports, diverses renovacions de concessió a la costa catalana que tenien abans èxits esportius molt importants..., ha desaparegut l'esport de la seva activitat.

Per tant, hem d'actuar sobre la llei, específicament sobre el cànon de superfície i el cànon d'activitat. Hem d'actuar sobre el reglament que ara està preparant el Departament de Territori, la conselleria de Territori. Hem de preveure en els plans directors un espai exclusiu per a esport, perquè si quan es fa un pla director d'un port no es preveu quina zona es destinarà a esport ja comencem amb les cartes marques. Quan arriba a Ports la concessió, allà no hi ha re previst.

I quan parlo d'un port no parlo només dels que ara estan ocupats per club nàutics. I les marines? Per què no han de tenir aquest retorn? Per què hem d'acceptar que han de ser només un pàrquing i no han de tenir aquest retorn, aquesta obligació d'activitat social? Hem d'incorporar el projecte esportiu en aquests concursos amb un focus en l'esport infantil i juvenil. No hem de deixar que això corri a càrrec del govern de torn, hem de fer que això corri a càrrec de la llei que marquem i que sigui l'ADN que volem que tingui. I hem de fer que els projectes els avaluin tècnics en esport, no que siguin avaluats, com ha passat fins ara, per enginyers.

Per tant, nosaltres, mireu, venim al Parlament a demanar-vos bàsicament això, visualitzar tots plegats cap a on volem navegar, cap a on volem conduir aquesta relació del territori amb el mar, dels nostres pobles amb el mar, com hi volem lligar la relació de les nostres poblacions costaneres, i corregir el rumb, i que a partir d'ara el rumb el marquin vostès i marquin cap a on volen que vagi això.

Moltes gràcies per l'atenció. I moltes gràcies per rebre'ns novament.

El president

Gràcies, president. Us heu excedit una miqueta en el temps...

Josep Maria Isern Sala (president de la Federació Catalana de Vela)

Disculpeu...

El president

...però estàveu ja acabant i, per tant... Ara sí, teniu tres minuts. Per ordre dels propositants... Crec que proposen tots els grups menys..., tots els grups menys VOX, no? Per tant, seguirem l'ordre... (*Veus de fons.*) Ah, la seqüència la teníem proposada? (*Veus de fons.*) D'acord. Doncs comencem pel Grup Parlamentari de Junts. Endavant.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Gràcies, senyor Isern. Catalunya és també un país de mar i, de fet, vostè ens ho recordava fa un moment, ho acrediten aquests 580 quilòmetres de costa, una xarxa de setze federacions vinculades als esports marítims, també més de 53.700 federats, vuit-centes competicions anuals, més de 580 professionals que sostenen una activitat que no és marginal, sinó estructural.

I parlem de gent de mar, d'esport, de salut del mar i també d'esport d'alt rendiment, competitiu. Per tant, parlem d'esforç, d'inclusió, d'igualtat, de superació i de respecte. Parlem de més de 47.000 infants que han passat per la vela escolar, vela adaptada i inclusiva. Parlem de salut física, d'equilibri emocional –que tanta falta ens fa–, de cultura marítima i de cohesió comunitària. En definitiva, Junts creiem que estem parlant d'oportunitats que obren el mar a tothom.

I el mar et posa a prova, el mar educa, exigeix responsabilitat i genera vincles que duren tota la vida. De fet, ens parlava vostè dels clubs, cinquanta-quatre de platja i trenta-dos de port (*veus de fons*) –perdó–, trenta-sis –gràcies–, que són autèntiques escoles i portes d'accés al mar. I és en aquests trenta-sis on cal que nosaltres

incidim. Aquests espais de formació, com bé deia, d'innovació i de preservació del patrimoni marítim, són literalment el cor dels esports de mar.

I, ahora, avui constatem que alguns desapareixen i que l'activitat infantil i juvenil retrocedeix, especialment, com bé deia vostè fa un moment, al nord i al sud del país. Per això és pertinent incorporar a aquest pla, el pla director urbanístic portuari, la reserva d'espais per a esport federat amb memòria econòmica i social que en garanteixi l'impacte real. No es tracta d'una declaració simbòlica, sinó d'una obligació estructural.

Igualment, la proposta de bonificar fins al cent per cent el cànon d'activitats quan es destini..., amb auditoria esportiva, amb regates i promoció federada, ja que corregeix una anomalia evident. De fet, no té sentit exigir fins a un set per cent a entitats sense ànim de lucre mentre altres instal·lacions en resten exemptes. Si volem una activitat esportiva, no podem penalitzar-la fiscalment.

I, finalment, també l'exempció de la taxa d'ocupació per a equipaments esportius federats és una qüestió d'equitat. No podem gravar-los com si fossin superfície comercial, és obvi.

La pregunta de fons, per tant, és senzilla, que és la que crec que ens hauríem de fer la majoria dels presents: volem ports orientats només al rendiment econòmic o ports compromesos amb el país i amb la societat? Per això cal que –i emplaço a una breu reflexió i la formulo per a tots els companys diputats–..., estem disposats a adaptar la llei, tot i que és del 2019, perquè l'esport federat deixi de ser tolerat i passi a ser garantit?

Senyor Isern, gràcies a tota la feina que fan a la Federació Catalana de Vela, i especialment per les reflexions que ens han portat avui al Parlament.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara d'Esquerra Republicana.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president, bona tarda a tothom. Gràcies, senyor Isern, president de la Federació Catalana de Vela, per aquesta compareixença. Des d'Esquerra Republicana volem començar reconeixent la tasca que la Federació Catalana de Vela ha fet durant dècades per projectar Catalunya, com deies, com un país de mar.

La vela no és només competició, ja ho ha comentat: és una escola de valors, arrelament territorial i accés universal al món marítim. Forma part del nostre patrimoni, tant esportiu com també cultural del país. Ara bé, ens trobem en un moment crític. Jo crec que en aquests moments la pressió derivada –ho comentaves– de la llei de costes i les dificultats per renovar concessions estan posant en risc un model que ha funcionat durant generacions, el dels clubs nàutics com a entitats sense ànim de lucre, arrelades al territori i obertes a la ciutadania.

En aquest context, voldria formular dues reflexions i algunes preguntes. Primer, sobre el model de gestió directa de centres, la federació gestiona equipaments estratègics com el Barcelona International Sailing Center, el Centre Municipal de Vela de Barcelona o el del Prat. Entenem que aquests centres poden generar sinergies, recursos i projecció internacional, però ens preguntem quin és l'objectiu estratègic a mitjà i llarg termini d'aquest model; com es garanteix que els beneficis econòmics i esportius que generen, tant en formació com en competició d'alt nivell, reverteixen de manera clara i mesurable en el conjunt dels federats, i especialment en els clubs més petits i els més vulnerables.

Ens preocupa que la federació pugui veure's tensionada entre actuar com a operador d'instal·lacions i exercir la seva funció principal, que és vertebrar, defensar i enfortir les entitats de base. El nostre model, el d'Esquerra Republicana, és clar: primer el teixit associatiu i després l'estructura.

Segon, sobre la supervivència dels clubs de platja. Els cinquanta clubs de platja no són només equipaments esportius. Generen un impacte econòmic d'uns 170 mi-

lions d'euros anuals i permeten que setanta mil joves cada any s'iniciïn en esports de mar. Però sobretot són espais d'inclusió, d'educació i de país. Hem vist casos dolorosos com el del Club de Mar de Sitges i situacions límit com la del Club Nàutic de Vilassar de Mar.

La mobilització del sector demostra que hi ha consciència, però també que hi ha una urgència sobre el tema. Per això li preguntem: quina acció política i de defensa jurídica concreta està liderant la federació per garantir la continuïtat de les concessions? Hi ha una estratègia coordinada amb el Govern de la Generalitat i amb el món local per blindar aquest model davant l'Estat? Com estan sent afectats els esports de mar per la renovació de les concessions portuàries? I quines mesures proposen?

Des d'Esquerra Republicana defensem un model de gestió públic comunitari, arrelat al territori i amb sobirania esportiva. No volem que els clubs nàutics acabin substituïts per models mercantilitzats allunyats de la seva funció social.

I acabo, president. Compartim la seva passió pel mar, som aquí per sumar i per construir solucions. I des d'aquest Parlament volem també saber com podem ajudar-los, quines modificacions normatives, quina acció política o quina iniciativa legislativa poden ser útils perquè els nostres clubs no només sobrevisquin, sinó que es reforcin. Perquè defensar la vela no és només defensar un esport, és defensar el model de país, que mira el mar amb orgull, amb equitat i amb futur.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Partit Popular de Catalunya...

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. En primer lloc, donar les gràcies al senyor Josep Maria Isern, president de la Federació Catalana de Vela, per la seva compareixença i també per la radiografia tan acurada que ens ha fet sobre l'estat de la seva federació, però també sobre la situació dels clubs de port i dels clubs de platja del nostre litoral.

I m'agradaria centrar-me precisament en això, en els clubs de port i els clubs de platja, que tenen una situació que a nosaltres també ens preocupa moltíssim, després de veure el que ha passat amb el Club de Mar de Sitges. I és que, evidentment, aquests clubs són espais històrics que han servit, evidentment, de centres de formació esportiva, de cohesió social, d'accés al mar per a famílies, per a joves i per a persones de totes les edats.

I a nosaltres ens preocupa molt l'actual normativa impulsada pel Ministeri de Transició Ecològica, que veiem que posa en risc gairebé la meitat dels clubs nàutics de platja de Catalunya, com ja ha passat amb el Club de Mar de Sitges. I, a través de dades que hem trobat de la seva federació, més de quaranta entitats catalanes estan en risc de demolició o de no poder renovar la seva concessió per no adaptar-se a les limitacions de superfície, que en molts casos impedeixen el normal funcionament de les activitats esportives i formatives que ofereixen els clubs. I això són les escoles de vela, les escoles de surf, de caiac, que són institucions que acullen centenars de persones, que generen una activitat econòmica important, llocs de treball, i que sobretot contribueixen al patrimoni i a l'esport de tots els municipis del nostre litoral.

I quan aquestes entitats es veuen obligades a tancar i a buidar les seus, com ha passat ara amb el Club de Mar de Sitges, doncs, no només es perd el club i tota la seva història, que ja ens sembla molt preocupant, sinó que també es carreguen tot el teixit social i la pèrdua de l'esport i dels esportistes que practiquen aquest esport, i a nosaltres això ens sembla molt preocupant i molt perillós.

Per tant, per part nostra, des del Partit Popular considerem que protegir el litoral no ha de ser incompatible amb preservar tota la funció esportiva que s'hi duu a terme i que és d'especial importància per a tots els municipis del nostre litoral. És per això que hem iniciat algunes iniciatives legislatives al Congrés dels Diputats, com bé saben, perquè la llei de costes tingui també en compte aquesta tradició esportiva patrimonial

i cultural que tenim, garantint així també la supervivència dels clubs, perquè nosaltres ho tenim molt clar, i és que volem apostar de manera clara i decidida per la defensa d'aquests clubs nàutics. Per tant, saben que compten amb nosaltres i amb el suport del nostre grup, tant aquí al Parlament com al Congrés dels Diputats, per dur a terme totes les mesures necessàries per tal de preservar els clubs de port i els clubs nàutics.

I acabo ja, president. Tenia algunes preguntes a punt per plantejar, però me les ha resolt al llarg de la seva intervenció. I, per tant, m'agradaria acabar agraïnt la seva tasca i de tota la federació per la preservació de l'esport de mar, dels clubs de port i dels clubs de platja.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Ara seria el torn de Comuns, però com que les qüestions que voldria plantejar jo crec que ja són les comunes, doncs, no intervindré i així, com que estic sent benèvol amb les intervencions de tothom, podreu esplaïar-vos una mica més. És el torn del Grup Socialistes i Units per Avançar.

Mario García Gómez

Gràcies, president. Donar la benvinguda al president de la Federació Catalana de Vela. La veritat és que és un plaer tenir-los aquí, i els seus acompanyants, també. Bàsicament, estem totalment d'acord amb els seus plantejaments. Recordar, en tot cas, que la costa catalana té milers i milers d'anys d'història. Recordar que els clubs tenen anys i anys d'història, alguns històrics, i que, en canvi, la normativa actual de ports de la Generalitat de Catalunya, com ja s'ha dit, és de l'any 2019, i, com bé vostè ha dit, té certes externalitats negatives.

Posar en valor la importància –que ja ho ha fet vostè, nosaltres ho volem subratllar– dels esports de mar. Primer, històricament, Catalunya és un país mediterrani, un país de mar. La importància del mar sempre ha estat present en la nostra història. Recordar el que significa per a una societat obrir-se al mar. Jo, que he viscut..., soc barceloní i he viscut una Barcelona tancada, i he patit una Barcelona tancada al mar, i ara visc i gaudeixo d'una Barcelona oberta, no?..., el canvi de paradigma, el canvi mental, allò que significa de gaudi per a les persones, de poder guanyar espais públics... Insto a qualsevol membre de nosaltres que vagi un cap de setmana a passejar per les platges i veurà l'esport de tot tipus que es realitza a les nostres platges. Crec que això hauríem de ser capaços de tenir-ho als 580 quilòmetres de la nostra costa.

Posar també en valor que a vegades no en som conscients i a tots ens agrada i tots ens n'alegrem quan tenim una medalla olímpica i quan tenim un èxit esportiu..., la feina del dia a dia que hi ha al darrere, tant dels esportistes com els clubs. La feina diària a vegades queda apaïvagada una mica per l'esplendor després de l'èxit esportiu. I posar en valor també la tasca de l'esport adaptat en el cas de la Federació de Vela i dels clubs de vela. Crec que és una tasca social i esportiva que cal posar molt i molt en valor.

Estem d'acord també..., bé, bàsicament estem d'acord amb tot el que ens ha plantejat, eh?, i crec que les dades parlen per si soles. Posar en valor també el paper que esteu fent com a federació de vela i la seva feina d'altaveu d'altres federacions. Crec que és una tasca, una bandera que heu agafat molt important.

Val a dir que el departament ja està treballant i ja disposa, mitjançant una feina conjunta amb vostès..., de totes les necessitats de les diferents federacions afectades per la façana litoral i amb implicació directa dels esports de mar. El Departament d'Esports ja està treballant amb el territori i, per tant, la blindat, la continuïtat de l'activitat esportiva en les futures licitacions vinculades als ports esportius i als espais del litoral. Que..., totalment d'acord amb això que ha dit vostè, de que la mirada de l'esport també ha d'estar present a les licitacions del futur i que sigui el Departament d'Esports qui pugui delimitar allò que és activitat esportiva i allò que és una activitat purament recreativa.

En definitiva, no ens agrada aquest model d'ús privatiu de l'espai públic en base a la renda familiar disponible o en base a l'element material que pot significar tenir un vaixell o deixar de tenir-lo. Creiem que no hi ha millor manera de democratitzar l'espai públic que mitjançant la via esportiva. Estem a la total i sencera disposició de la Federació Catalana de Vela i de les diferents federacions d'esports de mar per a allò que necessitin.

Sí que els hi volia preguntar una cosa –acabo, president– ràpida, que és com viuen vostès l'impacte del canvi climàtic i en què els podem ajudar, perquè és innegable... O sigui, un es va passejar ara per ara a la costa catalana i veu les afectacions dels temporals en les diferents platges dels diferents municipis, i en aquest aspecte sí que volíem saber la seva opinió i, sobretot, en què podem ajudar davant d'una cosa que és innegable, que és el canvi climàtic.

Gràcies. I perdoni, president.

El president

S'han emportat el torn del PSC i el de Comuns, quasi. (*Rialles.*) No passa re. Ens queda encara el d'Aliança, que no han vingut, com és habitual. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, president. I gràcies a vostè també, senyor Isern, a tot l'equip que avui ens acompanya. Primer de tot, deixar clar que si no m'he sumat en aquesta sol·licitud de compareixença on hi havien tots els grups no és pas per falta de voluntat, sinó perquè, en fi, no ho sé, els hi dec caure malament i a VOX sempre se'ns deixa fora d'aquest tipus de..., bé, d'aquest tipus, no, de qualsevol tipus de sol·licitud o d'iniciativa parlamentària.

No cal que m'excusi, crec, senyor Isern, perquè vostè coneix millor que ningú la meva vinculació amb els esports de mar. He après a navegar amb vostès mateixos a Roses des de ben petit. I, en fi, em fa per això també especial il·lusió que avui hagi vingut amb tot el seu equip, perquè conec també la feina que estan fent al capdavant de la federació.

Començava vostè comentant-ho en la seva intervenció, com els esports de mar formen part de la nostra identitat mediterrània, des de l'arribada dels grecs, i tota la relació que tenim amb el mar tots els pobles mediterranis. Forma part també de la nostra cultura, de la nostra manera d'entendre l'esport. I, havent escoltat també les intervencions d'uns i altres, no entenem per què estan tan marginats en aquest sentit. I comentava el diputat socialista –una petita puntualització abans que se m'oblidi..., li preguntava a vostè com els hi afecta el canvi climàtic. Jo crec que el gran canvi climàtic que està afectant els clubs de mar es diu «lleï de costes». I és precisament jo crec el Partit Socialista el que podria fer una reflexió en aquest sentit, i poder també ens podrien explicar una miqueta més com podríem millorar aquesta llei per tal de que no sigui tan lesiva per als clubs.

Perquè es perd, com ha comentat el diputat popular, el club de Sitges, però també altres espais, aquesta llei també afecta altres espais, i com a empordanesos també ho deuen saber, que fa poc es va tancar el Boia, de Cadaqués, llocs on..., en fi, formen part de la identitat, de la vida de tots aquests municipis.

Crec que, després d'haver sentit totes les intervencions dels grups parlamentaris, quan es tramiti en aquesta comissió la iniciativa que presentarem des de VOX per tal d'impulsar les modificacions legislatives necessàries per adaptar les instal·lacions a les necessitats reals que tenen els esportistes en aquest moment –apuntava també..., en el club de Roses es veu clarament el que vostè apuntava..., la reserva d'aquests espais en els ports de la Generalitat per a la pràctica esportiva, la bonificació del cànon i, en definitiva, altres punts que tots els partits han manifestat aquí que hi estaran a favor.

I jo entenc que estan molt penedits d'haver-nos deixat fora d'aquesta sol·licitud de compareixença. No passa re, jo els perdono a tots, no hi ha cap problema. I, per tant, quan es tramiti aquesta iniciativa jo estic segur que tots hi vostès votaran a fa-

vor i podrem donar un cop de mà a la Federació Catalana de Vela i a tots els esportistes que necessiten l'adequació de les instal·lacions i l'adequació de les lleis a les necessitats reals del sector en aquest segle.

Per llançar-li una pregunta més –és una pregunta que sempre faig a totes les federacions i a tots els clubs que venen–: com estan sent les relacions amb la conselleria d'Esports? Si han notat alguna diferència des d'abans que hi hagués la conselleria i com ha anat evolucionant des d'aquest moment, amb el compliment de les obligacions per part de la Generalitat, etcètera.

En definitiva, moltes gràcies un cop més per haver vingut avui. I a la seva disposició.

El president

Gràcies, diputat. I agraïm també el seu indult per no haver-li demanat... (*Rialles.*) Ara teniu un temps de deu minuts per contestar allò que pugueu. Crec que moltes de les qüestions eren comunes i, per tant, si les pot anar agrupant, doncs... Quan vostè vulgui.

Josep Maria Isern Sala (president de la Federació Catalana de Vela)

En resposta al Grup de Junts i les seves amables reflexions, aclarir i informar sobre un punt en concret. Mireu, les bonificacions que s'estableixen a la llei de ports preveuen una bonificació de fins al cinquanta per cent del cànon de superfície, i aquest cinquanta per cent ve... –perdó–, un noranta per cent del cànon de superfície destinada a ús esportiu, però la suma de bonificacions té un límit del cinquanta per cent. Fent una ISO i una EMAS, cosetes que costen tres mil eures o quatre mil, el club o el port ja arriben a aquest límit. Per tant, *de facto*, la superfície destinada a ús esportiu paga cànon, perquè el límit ja està assolit. I paga cànon quan els parterres amb geranis no en paguen.

Actualment en un club..., si posem per cas el Club Nàutic El Balís, per exemple, a tota la superfície que té destinada a esport, que és enorme, seria molt més rendible per a ells plantar-hi..., bé, cactus, que tenen menys manteniment, que no pas «plantar-hi» esport i activitat social. Jo crec que això és una anomalia de la llei que hem de corregir. És igual, quan una llei es veu que té anomalies. Ho corregim.

Hi ha un cànon d'activitat que grava, depèn del concurs..., marca quina és la franja, fins a un set per cent, tots els ingressos a la instal·lació. Tots els ingressos, sense fer distinció de si són ingressos per la benzinera, si són ingressos per un local de restauració, si són ingressos per esport. Per tant, *de facto* acaba gravant l'esport.

I, si ho portem al límit de la paradoxa, és que els diners que ens dona la Generalitat a través d'una conselleria perquè fem esport blau es sumen a la massa d'ingressos que després Ports de la Generalitat ens acaba gravant. Diu: «Bé, però és que això no ho apliquem.» Tenim bona relació amb Ports de la Generalitat; el que venim a exposar al Parlament és que ho corregeixin perquè no depengui de la bona predisposició de l'administració de Ports de la Generalitat del moment si ho apliquen o no, sinó que això... Si es veu una anomalia de la norma, doncs, s'ha de corregir.

Respecte a la renovació de les concessions, que hi feia una referència, jo crec que cal marcar un camí i cal marcar com volen vostès que siguin les renovacions de les concessions i estudiar quins usos es volen allà. I marcar aquest camí, tornem-hi... Perquè ara, com us aniré explicant, tenim molt bona relació amb la conselleria d'Esports, per descomptat, i tenim bona predisposició, i des del territori ens entenen. A més a més, hi ha algun antic alcalde –per exemple, el de l'Escala– que ho entén perquè ho ha viscut, hi han alcaldes que han viscut l'efecte de l'esport de mar en la seva ciutat, però no hem de deixar que això depengui de les persones que hi han en aquest moment, ha d'estar marcat per una llei que costi de refer i d'obligat compliment.

Al Grup d'Esquerra Republicana, que me preguntàveu sobre la gestió de centres propis. La Federació Catalana de Vela tenim centres propis en el territori. Vàrem començar amb el Centre Municipal de Vela, tenim un centre a Mataró, tenim...

O sigui, els nostres centres propis no entren en col·lisió amb els clubs. Cal tenir en compte que la Federació Catalana de Vela és propietat dels clubs; són qui manen, els clubs. Si et mires l'assemblea de la Federació Catalana de Vela, qui mana són els clubs, més els esportistes, més els tècnics, més els jutges, però el poder dels clubs és enorme, perquè són la persona jurídica o l'entitat interposada per defensar els interessos dels seus esportistes i dels seus col·lectius.

Nosaltres no entrem en col·lisió amb ells. Nosaltres fem una feina enorme de promoció de l'esport en els indrets on som, col·laboració amb les administracions per a promoció de l'esport... Ens serveix també per tenir una base de coneixement i desenvolupament de coneixement de com gestionar escoles de vela per intentar, llavors, traslladar-ho a totes les escoles de vela del territori. Per tant, jo crec..., sempre he dit que el lloc on s'han de practicar les coses i el lloc on s'ha de practicar amb excel·lència és als centres propis.

I, naturalment, ens serveix per tenir una font d'ingressos per no dependre totalment de subvencions de l'Administració, una font d'ingressos vinculada al nostre esport. I aquests ingressos, evidentment, acaben revertint en totes les ajudes que no podem incloure dintre de les subvencions que rebem, per exemple, de la conselleria d'Esports, que venen molt marcades, són finalistes i diuen exactament..., la conselleria ens diu «per a això, per a això i per a això», però quan volem protegir especialment el patí català, perquè és una embarcació pròpia, això ha de sortir de recursos de la federació. I són activitats i són eines..., els recursos són eines que ens donen una capacitat de gestió més enllà dels recursos que rebem de l'Administració.

L'esport blau és esport blau, i hem de gastar fins a l'últim cèntim en esport blau. Llavors, si volem fer altra política federativa que no sigui la que ens marquen les subvencions, hem de gestionar recursos, i mentrestant anem creant una base de centres propis que fan coneixement.

Nosaltres l'estratègia de concessions de platja i de ports creiem que s'ha d'emmarcar així. I estem treballant sobretot l'estratègia..., les dificultats que tenim amb els clubs de platja –i entro també en la pregunta del Partit Popular–, amb una esmena, amb una proposta d'esmena del reglament de la llei de costes. Mirin, la llei de costes va ser pensada amb una visió estatal, però resulta que a la resta d'Espanya no hi han clubs de platja tal com els entenem aquí. Hi han centres de windsurf, centres d'activitat d'estiu, però no hi han els clubs... I aquí lo que ens fa diferents és el patí català, el patí català va fer una manera molt social d'entendre aquest ús esportiu a la platja.

La història del patí català és això, gent que es troba i que vol començar a sortir a navegar, i es construeixen els patins en una petita drassana local. I això es va anar articulant, van anar fent unes modestes instal·lacions que la llei de costes no preveu, preveu millor les guinguetes o els restaurants que no pas a nosaltres. Per tant, hem d'esmenar aquesta llei de costes, aquest reglament.

I en això, gràcies a Déu, comptem amb la col·laboració de bona part dels partits que esteu representats en aquesta cambra i que estan representats en el Congrés. I si tot va bé aconseguirem que aquesta part del reglament, l'article 70, si no recorde malament, del reglament, que ens limita els metres quadrats, reverteixi..., perquè fem un ús privilegiat del territori i també, n'hem de ser conscients, n'hem de fer un ús amb un retorn social.

Nosaltres als nostres clubs els hi hem d'explicar que un club de platja no consisteix en que ens ajuntem vint amics i hi ha un cunyat que ve a l'estiu i toca en un grup i fem una barbacoa de nit. No, no, no. El club serveix per fer activitat esportiva. A part de perquè nosaltres, que tenim trenta, quaranta, cinquanta anys, ens ho passem molt bé a l'estiu, serveix per fer activitat esportiva. Per tant, surt de la comoditat i retorna al teu poble part de l'ús immens que estàs fent aquí, a primera línia de mar, un ús immens, i llavors trobarem sentit a que hi hagin aquestes instal·lacions davant de mar, perquè no és un ús d'uns quants, és un ús de molts.

Per tant, hem de defensar els clubs i també hem d'explicar a casa que hi han unes obligacions. I les administracions, quan donen una concessió, ha d'anar en un paquet amb aquestes obligacions, perquè, si no, la memòria és molt fràgil i en quatre dies acabem sent feliços sent una colla d'amics de quaranta, cinquanta anys que fem esport allà i no gastem ni un euro perquè els més joves puguin fer esport amb ajuda de tots plegats.

Del PSC..., mireu, estem col·laborant molt molt bé. Des del Grup de VOX me preguntaven com va la relació amb la conselleria d'Esports i si hem notat el canvi. És un abans i un després. Estem asseguts, com diuen, a la taula dels grans. I la conselleria d'Esports és qui ens defensa, qui defensa els nostres interessos, qui està al nostre costat, qui ha vist des del primer moment la necessitat d'aquests canvis. El secretari general de l'Esport, quan li fèiem aquesta mateixa explicació, va dir: «Ho entenc. És una anomalia que les instal·lacions esportives d'esports de mar no estiguin dintre del PIEC i, per tant, les hem d'incloure dintre del PIEC perquè quedin blindades i pactades i que cada ajuntament i poble se les senti seves.» Dic: «Ostres, no ho havíem vist així, però tens tota la raó.»

Per tant, sí, tenim una gran col·laboració amb la conselleria d'Esports, tenim una bona col·laboració amb la conselleria de Territori. I som conscients que entre ells defensen parts diferents i que entre tots hem de fer que lo que passa en els ports a Catalunya no depengui dels tècnics de ports, depengui d'una visió política de major alçada i de cap a on volem dirigir el rumb d'això, i ells faran lo que vostès diguin. I ajudarem la conselleria d'Esports, que ens està ajudant molt, i la conselleria de Territori, que ens està ajudant també, però que fer aquest canvi de rumb li costa més perquè porta molts anys amb una única direcció.

Per tant, si hem de fer això i hem d'ajudar a que..., com parlava vostè, aquest ús privatiu jo no el critico, és bo que hi hagin ports esportius i que la gent que té nàutica d'esbarjo hi pugui amarrar la seva embarcació, però és bo també que tingui un retorn per a la societat més propera i que aquest retorn estigui vinculat a la seva concessió, que el seu retorn no només sigui pagar uns canons.

De l'impacte del canvi climàtic en som conscients. Hi han clubs, sobretot de platja, que verdaderament tenen dificultats perquè la platja se'ls hi està menjant la concessió. Mireu, busquem solucions. Busquem solucions, i si aquell club no pot fer l'activitat allà... Igual que faríem per protegir un passeig, que és un tresor, protegim un club que té un impacte social que és un tresor: fem un espigó submergit, si fa falta, busquem un altre lloc proper per desplaçar-lo i que puguin continuar fent la seva activitat.

A Sitges hi havien ubicacions properes on desplaçar el club i que puguin continuar fent l'activitat, i això no s'ha estudiat. L'únic club de platja que queda a Sitges està protegit perquè entra dintre d'una concessió de ports i està completament saturat. Per què no pensàvem en traslladar aquest club, si realment el mar se l'estava menjant o si realment es veia que es volia primar l'ús del passeig marítim per sobre de l'esportiu? Perquè no ho fèiem? Portem-lo a un altre lloc, busquem solucions, però no diguem que pel canvi climàtic hem d'eliminar aquest ús, perquè aquest ús és un ús de la gent i és un ús ben digne.

I per a VOX també, això del canvi climàtic..., tenim aquesta visió i treballem nosaltres per un esport tot l'any, per un esport no de l'estiu, no d'activitats de platja i de concessions de dret de pla d'usos, perquè això vol dir que no creem club, i no puc tenir un equip infantil de windsurf o de vela si a l'octubre he de desmuntar la meva instal·lació, no puc donar feina a tècnics tot l'any si a l'octubre he de desmuntar la meva instal·lació i, per tant, sempre serà un club precari. Si jo vull un club potent, que tingui forma de piràmide, que pugui ajudar els més menuts, necessito massa, necessito instal·lacions i, per tant, no em serveix un pla d'usos.

I les relacions amb la conselleria d'Esports van molt molt molt bé, i els hi estem molt agraïts.

Gràcies a tots.

El president

Molt bé. Doncs moltes gràcies, president. No sé si algú vol fer una intervenció, crec que en principi no... *(Veus de fons.)* D'acord.

Doncs aquí donaríem per tancada aquesta compareixença, donant les gràcies novament al president de la federació. Ja veu el compromís d'aquesta comissió de donar suport a les seves peticions.

Suspenem per uns breus minuts per a la propera compareixença.

La sessió se suspèn a les quatre de la tarda i sis minuts i es reprèn a les quatre i dotze minuts.

El president

Molt bé.

Compareixença d'una representació de la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme per a informar sobre les necessitats i les demandes de la federació

357-00723/15

Doncs reprenem la sessió amb el punt número 9 de l'ordre del dia, que és la compareixença d'una representació de la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme per informar sobre les necessitats i les demandes de la federació.

Compareixen el senyor Frederic Tortosa i Rodríguez, que és el president de la federació, i l'acompanya el senyor David Catarineu Capellas, que és el responsable de la Comissió de Docència de la mateixa federació. Teniu la paraula per un torn de quinze minuts –si heu de parlar tots dos, l'heu de compartir, diguéssim–; després els grups tindran tres minuts cadascun per plantejar aquelles preguntes que considerin, i un segon torn de deu minuts en el que podreu contestar. Per tant, teniu la paraula.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Frederic Tortosa i Rodríguez (president de la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme)

Bon dia a tothom. Gràcies per la invitació. Com bé deia..., en David Catarineu, responsable de la docència de la federació, i jo mateix, Frederic Tortosa, com a president de l'entitat. La nostra entitat neix el 1962 perseguint una missió i una visió que a dia d'avui segueixen: la missió és la de dotar de més habilitats la societat catalana i la visió és la de zero ofegaments en un entorn aquàtic català.

Com ho fem, això? Doncs us introduiré un nou concepte que poder no coneixen, però és «educació aquàtica». Què és l'educació aquàtica? L'educació aquàtica és tota aquella formació o accions... *(Veus de fons.)* Així millor? *(Veus de fons.)* Gràcies. Deia que l'educació aquàtica és tota aquella formació abans, o sigui, preventiva o accions abans d'un accident, i tota aquella formació reactiva o accions després d'un accident. Aleshores, la nostra tasca principal en el terme aquest de l'educació aquàtica era..., perseguint els tècnics esportius. Si bé ho recorden, els tècnics esportius el que fan és atorgar diverses competències; una d'elles és la de ser socorrista.

Bé, com bé saben o em vull imaginar que saben, a partir del anys 2011, 2012, es comencen a signar una sèrie de convenis entre Departament d'Educació i les federacions esportives. Era una formació compartida i era un model que realment funciona i funcionava. Ara bé, en la formació aquesta compartida es feia un bloc comú amb els docents dels centres del paraigua del Departament d'Educació i els blocs específics, que els feien els docents de les federacions esportives, però des del setembre passat, del 2025, hi ha hagut un canvi en l'operativa d'aquest conveni i els docents ja no formen part de la federació, sinó que és el Departament d'Educació qui els posa.

En un cas singular, què és el que ens passa a nosaltres com a entitat? Doncs que d'un dia per l'altre el seixanta per cent del total de la nostra facturació desapareix,

sense una fase transitòria, i..., intentant aguantar una estructura que feia quinze anys es va crear per donar suport a aquests tècnics esportius. Aquesta és la situació a dia d'avui que tenim nosaltres com a entitat.

En cas global, com afecta això altres federacions, i la nostra inclosa, però...? Seria, doncs, una descoordinació del professorat, per exemple, una implementació fallida dels continguts o uns criteris d'avaluació no unificats. En resum, desapareix possiblement la figura de l'ens que agermana el professor especialista, i amb això perdem un dels pilars de la nostra federació: la formació i la propietat intel·lectual.

Tot i així, i amb aquest preàmbul i aquesta introducció feta, no volia descuidar-me de parlar d'un dels punts principals dels quals venim a parlar a dia d'avui. I aquí m'agradaria adreçar-los una sèrie de preguntes. I és..., coneixem quants socorristes calen a Catalunya per cobrir el servei? Coneixem quantes morts per ofegament hi ha anualment a Catalunya?

Bé, nosaltres el 2018-2019 rebem un encàrrec del Govern de la mà del Consell Català de l'Esport per fer una fotografia del sector del salvament i socorrisme, i així neix el projecte Salvacat. Al Salvacat, òbviament, rebem altres entitats que hi col·laboren, com el Consell Català de l'Esport, Mossos d'Esquadra, Protecció Civil i el SEM, el Servei d'Emergències Mèdiques.

El nostre projecte es basa en dues resolucions sobre la prevenció d'ofegaments que dicten l'ONU i l'OMS, l'Organització Mundial de la Salut, i així tenim la nostra estructura del projecte. Estava basada en tres hipòtesis. Avui –avui– només posarem el focus en el punt 3, que el punt 3 diu: «El tractament de dades i posteriors accions preventives tenen una incidència en la reducció de morts per ofegament i accidents en el medi aquàtic.» Aleshores, posem el focus avui aquí. Objectiu d'aquesta hipòtesi: zero ofegaments evitables i reducció dels accidents en el medi aquàtic a Catalunya.

Què vam fer? Vam fer una anàlisi junt amb Protecció Civil i amb les altres entitats, com abans mencionàvem, en el rescat de platges. Quants rescats a platges hi ha anualment? Quantes assistències sanitàries tenim? Com podem veure, a la vora de cinquanta mil. Quants trasllats hospitalaris tenim del SEM de les platges a l'hospital? I, com dèiem, sabem la xifra d'ofegaments que tenim a Catalunya anualment? La mitjana, seixanta morts per ofegament anualment –seixanta.

Qui hi està perdent la vida? Segurament se sap, però no ho fem públic i no treballarem aquestes dades. De què ens serveix tenir tota aquesta informació si l'emmagatzemem en un calaix i no la fem pública? Quins són els ofegaments no mortals en el medi aquàtic i la seva morbiditat? No es coneix. Quin és el cost per accident que tenim d'un ofegament en el medi aquàtic? No el sabem. Com dèiem, l'eslògan que deia l'OMS, «Tothom pot ofegar-se, però ningú hauria...», però a Catalunya s'ofega, la gent. Seixanta, dèiem. De moment.

Tots sabem que la xifra aquesta de seixanta segurament anirà augmentant. Veiem el canvi climàtic, les estacions d'estiu cada cop són més llargues, etcètera, etcètera. Això no ajuda a reduir els ofegaments, perquè cada cop tindrem més banyistes i utilitzarem més la làmina d'aigua.

Vam fer una comparativa amb les morts per trànsit, d'acord? Aleshores, si agaféssim el total entre morts per ofegament anualment i les morts de trànsit, dades oficials totes elles, tindríem que el vint-i-u per cent serien ofegaments; la resta, el setanta-nou per cent, serien morts de trànsit. Però, i si ho mirem exactament *només* en la temporada de bany? Si només mirem els mesos en que realment ens banyem, com posem aquí, de juny a setembre, canvia completament: passarien..., quaranta per cent, morts per ofegament, i la resta, el cinquanta-nou per cent, serien de trànsit.

Ara bé, agafem el cotxe durant tot el dia? Sí. Ens banyem durant tot el dia? Segurament no. Si volguéssim una gràfica encara més acurada i féssim només les hores del bany que està permès l'ús de la làmina d'aigua, comparat amb els de cotxes, amb el trànsit, segurament aquesta gràfica seria una mica més balancejada i seria un cinquanta i un cinquanta per cent.

Ara bé, pressupost en programes de prevenció que tenim de trànsit i seguretat viària, 2023, 197 milions en campanyes de prevenció de seguretat viària i trànsit. En seguretat aquàtica? Zero. No existeixen campanyes de prevenció en seguretat aquàtica. Què fan altres països? Ens podem emmirallar amb altres països? Alemanya, Estats Units, França, Japó, Regne Unit, Sud-àfrica? Doncs els hi hem adreçat algunes preguntes. En fem un petit resum: en aquest cas, organitzen campanyes de prevenció?, existeix normativa d'educació aquàtica en edat escolar?, existeix formació de prevenció en el medi aquàtic en edat escolar?, es coneix el percentatge de la població que domina el medi aquàtic? A Catalunya tenim quatre creus –quatre.

Resultats d'aquesta metodologia 3 del projecte Salvacat. U: no existeix una regulació educativa en matèria de prevenció en el medi aquàtic. Dos: les mesures preventives existents no estan basades en el tractament de dades del servei de salvament i socorrisme. Tres: no estan identificades quines són les mesures preventives més eficients contra l'ofegament i els accidents. I quatre: no hi han campanyes de seguretat aquàtica.

Conclusions, algunes de les conclusions del projecte Salvacat –com dèiem, no més hem tocat el punt número 3. La mitjana d'ofegaments és de seixanta ofegaments l'any. No existeix una regulació de platges. Falta un ens que gestioni el servei a nivell català. La formació de prevenció en el medi aquàtic en edat escolar no està regulada. No existeixen campanyes de prevenció d'ofegaments. I no hi ha dades de qualitat de mortalitat i morbiditat.

Solucions? La seguretat ciutadana..., estaria més segura si hi hagués una creació d'una estratègia catalana de seguretat aquàtica, si hi hagués una unificació de la regulació de platges, si tinguéssim una certificació de l'excel·lència del servei, si integréssim la formació de prevenció en el medi aquàtic en edat escolar, si hi hagués una coordinació interdepartamental per regular el sector i si hi hagués una obtenció i tractament de dades de qualitat de la mortalitat i morbiditat.

Què volem? Això? (*L'orador mostra un xart en què hi ha una persona ofegant-se.*) O volem això? (*L'orador mostra un xart en què hi ha un socorrista fent una pràctica de reanimació cardiovascular.*) I què volem? Em repeteixo: volem això? O volem això? Senyors i senyores, educació aquàtica, quinze competències. Per començar ja. Quan ens hi posem?

Gràcies.

El president

Molt bé. Doncs gràcies per ser concisos, jo crec que heu anat molt de cara a barraca. Ara hi ha la intervenció per part dels grups parlamentaris. En primer lloc, qui ho proposa, que és el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és qui té la paraula.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Tenim una sessió passada per aigua, hem parlat amb la Federació Catalana de Vela i ara amb vostès. I m'agradaria començar, evidentment, donant la benvinguda al Parlament a la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme de la mà del seu president, el senyor Tortosa. Perquè molt sovint en aquesta cambra plantegem grans debats, parlem dels grans serveis públics de Catalunya, i moltes vegades passen desapercebudes algunes entitats que, sense fer soroll, fan una tasca que és essencial en aquest cas, com és la seguretat i la protecció de les persones en el medi aquàtic.

I crec que la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme n'és un clar exemple, perquè sou una federació molt poc coneguda de cara al gran públic però que feu una tasca que és literalment vital. Estem parlant de la formació de socorristes, de la promoció de l'esport de salvament, de la preparació tècnica dels professionals que intervenen en aquestes situacions d'emergència i sobretot també en la gestió de l'ofegament tant a platges com a piscines i també a espais naturals.

Feu una tasca que és importantíssima en aquesta tecnificació esportiva, també en la promoció entre joves, teniu una borsa de treball que és essencial per a la pro-

moció i per a la feina dels professionals del sector i combineu tres qüestions que són molt importants, que són l'esport, la formació i alhora també el servei públic. I precisament crec que en una feina que és tan essencial per al conjunt de la ciutadania..., és imprescindible que sigueu avui al Parlament.

Fa temps que plantegeu una millor coordinació entre el sistema de salvament i socorrisme a Catalunya amb les dades reals que hi ha d'ofegaments, amb la gestió amb l'Administració pública, també amb els protocols homogenis i la planificació estable per a nosaltres. I, en aquest sentit, m'agradaria formular algunes preguntes. En primer lloc, quina relació manteniu amb la conselleria d'Esports, i si heu pogut transmetre la situació que patiu i que ens heu exposat referent a la pèrdua de la capacitat de formar els professionals, i, de ser així, quina resposta heu obtingut per part del departament.

En segon lloc, el projecte que ens heu explicat, el Salvacat, que fa temps que heu plantejat, en quin punt es troba actualment, i si per part d'alguna institució o d'alguna administració pública s'han interessat al respecte per dur-lo a terme.

En definitiva –i acabo ja, president, que ja esgotem el temps–, posar-nos a la seva disposició per a qualsevol iniciativa que puguem dur a terme des del meu grup en aquesta cambra. I agrair moltíssim la vostra tasca i restar, com he dit, a la seva disposició.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de Junts.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Gràcies, senyor Tortosa; gràcies, senyor Catarineu. Avui ens han fet obrir els ulls i, de fet, ens posen sobre la taula una realitat que requereix francament tota la nostra atenció. El salvament i el socorrisme apareixen formalment vinculats a l'àmbit esportiu, però en la pràctica exerceixen funcions inequívocament orientades a la protecció de la vida i a la intervenció en situacions de risc vital. Permetin-me, doncs, formular-los una primera pregunta. Segons la seva experiència i visió del salvament, quin hauria de ser l'encaix institucional adequat perquè aquesta funció essencial estigués plenament reconeguda i endreçada?

També s'ha fet evident la dispersió competencial existent, no?, Interior, Esports, Territori, administracions locals... Clar, ens ha fet pensar en que, possiblement, sense un lideratge clar, el sistema corre el risc de diluir responsabilitats. Per tant, com impacta aquesta fragmentació en el seu dia a dia? És a dir, si afecta, impacta en la seva seguretat jurídica i, fins i tot, si condiciona la qualitat del servei que reben els ciutadans a les nostres platges i piscines.

També pensàvem que sovint són vostès els primers a intervenir abans que arribin altres serveis d'emergència. En aquest sentit, creuen que la formació actual, tant pel que fa a continguts com a exigència, reflecteix el nivell de responsabilitat real que assumeixen –no em vull imaginar com es troben quan tenen un cos flotant a l'aigua, no?–, especialment en matèria de primers auxilis, presa de decisions, situacions límit i coordinació, evidentment, amb altres cossos?

Pel que fa al registre oficial i a la borsa de professionals, tot i existir formalment, sembla que no sempre permet gestionar adequadament els recursos humans disponibles. Quines disfuncions principals hi detecten? Quins canvis serien necessaris perquè respongués de manera operativa i efectiva a les necessitats dels ajuntaments i del sector?

Finalment –i acabo, president–, mirant a mitjà termini, consideren que el model actual permet planificar el salvament a escala de país o creuen que caldria consens i avançar cap a un marc normatiu propi, per exemple, una possible, una eventual llei catalana de salvament que defineixi competències, formació i reconeixement professional? I, si fos així, quins elements considerarien imprescindibles i si ens

ajudarien a fer-la. I han valorat l'opció de crear el col·legi professional català de salvament i socorrisme?

Gràcies. Els escoltem amb molt de respecte i amb voluntat constructiva, i ens fem nostre el missatge de l'educació aquàtica.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Jordi Albert i Caballero

Bé, gràcies per la seva compareixença, senyor Tortosa. Sobre el que vostè ens ha exposat, lògicament ens ha descrit una realitat que hem d'abordar, i vostè ha estat molt explícit en la seva exposició i crec que ens ha donat un manament ben clar, no? Ens ha traslladat als diputats i diputades del país que prenguem cartes en l'assumpte i que, per tant, treballem per evitar aquestes morts, també, lògicament, de cara al Govern de la Generalitat.

Jo li faré diverses preguntes, i a partir d'aquí crec que hauríem d'establir aquesta base que ens permeti canviar aquesta realitat que avui ens acaba vostè de descriure.

La primera és que..., ha incidit molt en l'àmbit formatiu i, per tant, en la qüestió també de l'àmbit de la prevenció, però sobretot també en l'àmbit formatiu dels propis professionals. I, de fet, m'agradaria que aprofundís més sobre aquest canvi normatiu del setembre del 2025 i què ha comportat; més enllà d'aquest detall que ens ha dit a nivell del setanta per cent de capacitat econòmica, què ha significat de canvi estructural també en l'àmbit de la formació d'aquests tècnics.

La següent qüestió, i aquest és un element que portem des del Grup d'Esquerra Republicana temps també treballant-lo, és la precarietat laboral del sector. És a dir, també creiem que és un element a tenir en compte i, per tant, també ens agradaria que vostès plantegessin aquesta qüestió.

Un altre element que per nosaltres també –i s'ha dit ja anteriorment, però això no treu que nosaltres també hi incidim–..., que és una regulació, una llei, els canvis normatius que siguin necessaris. De fet, canvis normatius no, sinó establiment de normes i d'una llei que reguli el sector en l'àmbit de salvament i socorrisme professional i que, a més, inclouria o hauria d'incloure necessàriament també tots els aspectes de caràcter formatiu, tant per als professionals com també de quins són aquells mecanismes que podem activar de cara al currículum educatiu del país i d'incorporar tant la prevenció com també la reacció davant dels ofegaments i, per tant, que tinguem..., tenim..., abans, en la compareixença que els ha precedit, ens deien 580 quilòmetres de litoral català. Nosaltres som un país que mira al mar i, com a tal, hauríem de tenir mecanismes de prevenció i una formació adequada a les nostres escoles per a la prevenció i també per a la reacció en el cas d'ofegaments, perquè per nosaltres el mar és una relació directa i, per tant, quotidiana, i no s'entén que avui dia encara no sigui així.

I, d'altra banda, i amb això finalitzo, dos elements més. De les dades d'ofegaments que ens han dit respecte a l'any 2022, aquesta mitjana de seixanta, sabem també la distribució...?, me la puc imaginar, però sabem la distribució entre quins han estat en el mar i quins han estat en piscines i, per tant, en un espai no marítim?

I, d'altra banda, també com es pot agreujar aquesta situació amb el canvi climàtic i amb aquest canvi de comportament que estem veient també a nivell climàtic en el nostre país. I també si consideren necessari l'impuls d'un col·legi professional, com també abans han apuntat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. El diputat de VOX veig que s'ha absentat. És el torn del Grup Socialistes i Units per Avançar.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Primer de tot, donar les gràcies per la seva compareixença avui aquí a la Comissió d'Esports. Jo crec que, a les preguntes que vostè ha fet, què ens agrada, aquesta imatge o l'anterior?, òbviament, jo crec que tots estem d'acord que ens agrada aquesta imatge. Estic convençuda que tots i totes els membres d'aquesta comissió hem viscut a les platges en comú amb tots els socorristes i la gent que es juga la seva vida per salvar la vida dels que ens podem banyar, i amb risc d'ofegament, i també volia aprofitar per donar les gràcies i posar en valor la feina que s'ha fet i la feina que es fa.

A mi m'ha agradat..., jo em quedo molt amb lo que ha dit, no? Jo crec que és clau i sempre hem de defensar la prevenció, la formació i la informació. En tots els sentits, però sobretot jo em quedo amb la part de prevenció, que va unida de la mà de la formació que vostès deien en aquest conveni.

Jo volia fer-li algunes preguntes. Més que reiterar-me en moltes de les coses que han dit els companys i les companyes sobre reiterar la feina que vostès fan, la meua pregunta era si vostès han tingut reunions amb la conselleria. Crec que sí, però si ens podria explicar una mica cap a on van els treballs, perquè m'imagino que això acaba el 2025, aquesta modificació del conveni, però deuen haver fet reunions. Cap a on van? Si estan arribant a acords, cap a quina direcció, i què podem esperar d'aquestes reunions.

Si creu que és necessari –que d'això n'estic convençuda– millorar el diagnòstic i planificar els recursos.

També el tema de la formació a nivell municipal, com valoren aquesta formació, no només a les persones que ens han de cuidar, ens han de vigilar, ens han de salvar en algun moment, sinó a nivell més de nens i nenes. Crec que és clau la formació en nens i nenes, sigui... Perquè en aquesta comissió i en el Parlament hi ha molts alcaldes, alcaldesses, regidors, regidores; potser seria una bona oportunitat també de saber el seu punt de vista cap a la formació i la prevenció en nens i nenes. Hi han ciutats que tenen mar, i les que no en tenen també..., bé, que tinguin aquesta formació, els nens.

I ja està. Donar les gràcies una altra vegada.

El president

Gràcies, diputada. Ara teniu un torn de màxim deu minuts per contestar les preguntes que us han fet o per si voleu fer alguna reflexió més.

Frederic Tortosa i Rodríguez (president de la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme)

D'acord. Hem intentat anotar gran part del que comentàveu. Poder faig curt o m'estenc massa i... Estem oberts a nivell personal a que, quan acabi aquesta reunió, doncs, puguem seguir tractant el tema.

Com devem entendre, i crec que aquí tots tenim el mateix punt de vista, però..., no és una situació o no és una solució que puguem agafar d'avui per demà, sinó que aquí s'ha de treballar. I fa anys que..., no volem dir que es treballa malament, però la manera com s'ha treballat no ha sigut coordinada, m'agradaria deixar-ho així.

Aleshores, aquí no estem inventant cap roda. Aquí no és que hi hagi alguna persona enlluernada d'una federació o d'una entitat ics que hagi creat una cosa nova. Aquí el primer que hem fet és veure una fotografia, amb el Salvacat, d'on estem. Segurament, quan comencem a analitzar i fem encara més públiques totes aquestes dades, sortiran altres vies d'estudi, segur que sí, però no hem inventat res.

Aleshores, ens emmirallem amb altres països que ens porten anys llum en el tema de l'educació aquàtica, però, sobretot, el punt fonamental és parlar d'educació aquàtica. Quan comencem a fer educació aquàtica? Com més aviat, millor.

És a dir, hi han tres principis bàsics, però a banda de que engloben quinze competències, que ensenyàvem abans en una fotografia i no les hem desenvolupat.

pat pas nosaltres..., però crec que tothom estaria d'acord que si tothom sabés nedar el nombre d'ofegaments baixaria. Correcte? *(Pausa.)* Bé. Punt número dos: si tothom sabés identificar un risc abans, després o durant el bany, segurament el nombre d'ofegats també es reduiria. I si tothom sabés actuar davant d'una acció d'urgència/emergència a l'aigua, si tothom sabés actuar, segurament aquests ofegaments també es reduirien.

Això només ho aconseguim amb educació aquàtica. Com més aviat, millor. Aquest país ha fet un gran treball fent prevenció a nivell de trànsit. Hi han campanyes increïbles en educació viària, però en educació aquàtica no s'ha fet. Per què? Doncs segurament per desconeixença, però crec que un dels grans referents que hem de seguir és el treball que s'ha fet en l'educació viària. Des dels més petits, saben que si hi ha un semàfor en vermell no hem de creuar el carrer.

Comentàveu molts les relacions institucionals. Bé, per nosaltres, des del 2018, que vam començar de la mà de Junts, després vam passar amb Esquerra i ara estàvem amb el PSC, la relació és una relació molt cordial, i a nivell personal alguns ens han pogut donar més audiència que altres. Sí que és veritat..., he de dir que quan l'estiu s'acosta sembla que aquest tema crema una mica més i sempre hi ha una mica més d'atenció, i durant els mesos d'hivern tot això s'apaga. Però aquesta educació aquàtica o la reducció d'ofegaments..., no la pal·liarem només tractant el tema en els mesos d'estiu, això és un treball constant de tot l'any.

La relació és cordial i formal; òbviament, hi han discrepàncies en alguns punts, però fins ara... I crec que, com vostès, quan exposem un tema com és el tema d'ofegaments, que no és que ens estiguem inventant res ni parlem d'utopies, tothom et mira i al final diuen: «Òndia! Renoi! Quin estudi més interessant! Aviam si hi podem fer alguna cosa.» El que passa és que jo entenc que hi ha altres coses sobre la taula, i al final els ofegaments els acusem o els veiem quan arriba l'estiu.

Després, també parlàveu de... *(Veus de fons.)* Sí, però també dèieu sobretot el tema del marc normatiu. Deia el diputat de la CUP, i algun altre també, quin és el marc normatiu que hauríem d'establir. Poden haver-hi diferents fórmules. Ara bé, per què un país com Austràlia...? *(Veus de fons.)* Perdó?

El president

És d'Esquerra...

Frederic Tortosa i Rodríguez (president de la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme)

És d'Esquerra?

El president

(Remor de veus.) No, de Junts, perdona... *(Remor de veus.)*

Frederic Tortosa i Rodríguez (president de la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme)

No, i vosaltres també –perdoneu–, però...

El president

És diputat de Junts.

Frederic Tortosa i Rodríguez (president de la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme)

És de Junts. Perdoni, perdoni. *(Remor de veus i rialles.)* És que no us conec a tots i se'm fa una mica diferent i..., no poso cares i partits –perdoneu. En qualsevol cas, com deia, hi han països que ens porten anys llum. Aleshores, per què a Austràlia, per què a Estats Units, tenen un cos públic que s'encarrega de la seguretat aquàtica? Per què? Per què no el tenim nosaltres? Per què l'estructura no està feta d'una manera que el socorrista pertany dins d'un cos que ja existeixi, sigui

d'emergències o de seguretat, o es crea un cos nou? Ja sé que estic parlant ara i diem «un cos nou...», això seria inviable», però poder podem integrar aquestes figures dins d'un servei.

Nosaltres, en el que realment des de la federació –i honestament, eh?– no creiem és en el sistema que tenim a dia d'avui. És a dir, a dia d'avui nosaltres tenim set-cents quilòmetres de platja, o cinc-cents i escaig, al final això ho regeix el Departament de Territori, però aquests entre cinc-cents i set-cents quilòmetres de platja els tenim distribuïts en diferents municipis costaners, seixanta-nou per ser exactes, els quals..., cadascú té la seva competència per dir si aquella platja està vigilada o no. Això, des del meu honest punt de vista com a ciutadà, no és correcte. És correcte que cada ajuntament després disposi d'un pressupost ics, el que ells creguin correcte, per donar sortida a un servei on ens juguem la vida i salvem vides? Jo crec que no. Hauria d'haver-hi un ens a nivell català que s'encarregués d'avaluar això.

Va haver-hi un projecte el 2012 en que s'intentava fer un decret per regular tot aquest risc en qualsevol de les platges que tenim i, a partir d'aquell risc, dir quines eren les unitats dotades per a cada servei. Però entenem que darrere d'això hi ha un pressupost, hi han diners, i això al final no va sortir a la llum. És correcte que hi hagin quinze entitats privades per donar servei de salvament i socorrisme? *(Pausa.)* Jo no vull dir si és correcte o no, simplement llanço la pregunta. Avui tenim aquí el president de l'associació..., de l'AECSA. Crec que el model –i ho dic sincerament–, aquest model que tenim a dia d'avui a Catalunya, és únic en el món. No hi ha cap altre país en el món que tingui empreses que se les subroga per fer el servei de salvament i socorrisme –únic en el món.

Després, parlàveu de si teníem dades, des d'Esquerra deien si teníem dades de morts entre piscines i mar. Les tenim, però no les tinc a dia d'avui. Disculpin-me, però no les tenim.

Parlàveu també del sector, que és precari. I tant, que és precari –i tant, que és precari. Nosaltres, amb els altres punts del Salvacat, fem una comparativa de quin és el salari mínim que normalment acostuma a tenir un socorrista en funció del conveni, i s'ajusta molt al salari mínim interprofessional. I si ho comparem amb altres serveis que tenim aquí en aquest Estat, com poden ser emergències, bombers o seguretat, policia, estan no una mica per sota, estan *molt* per sota. I a més a més, afegit a tot això, no et dona una independència econòmica, perquè, a més a més, no més pots treballar tres o quatre mesos.

Qui estableix els mesos que han d'estar vigilades les platges? Cada ajuntament és lliure d'obrir i tancar la platja quan vulgui. I l'horari, també. I el nombre de banyistes que ha de tenir aquella platja, també. Aleshores, hi ha molta regulació a nivell normatiu que s'hauria de revisar. Malauradament, si a més a més tenim una professió que hi ha precarietat salarial i les condicions de treball no són les millors, home, estar vuit hores sota el sol vigilant una làmina d'aigua..., que tenim molts banyistes a Catalunya, hi ha molta gent. Nosaltres, per comparar-nos amb altres comunitats autònomes..., no estem a Galícia, a Astúries, on l'aigua està freda i el banyista va i s'hi queda només deu minuts i surt. Aquí ens hi passem hores, fem vida a la platja a l'estiu. Com més hores, el risc d'ofegament augmenta.

Ara bé, també he de ser dràstic, i no crec que el servei que s'estigui duent a terme aquí a Catalunya sigui dolent, no estic dient això. Si ens comparem amb altres comunitats autònomes, a vegades..., ens posen sempre un semàfor dient «n'hi han seixanta», i tenim el semàfor de vermell comparat amb alguna altra comunitat autònoma o amb algun altre país. No, això s'hauria de quantificar mitjançant un índex. És a dir, quants banyistes tinc jo en aquesta zona i quantes morts tinc al final. Perquè no és just comparar el nombre de banyistes que tenim a Galícia, Astúries, Cantàbria, amb els que tenim a Catalunya. A Catalunya ens hem de comparar amb altres comunitats Valenciana, Balears, etcètera. O Canàries, per exemple. Però

no vol dir que hi hagi més risc perquè una persona es banyi a Catalunya que si es banya en una altra part de l'Estat espanyol.

Marc normatiu propi? Sí, si us plau. L'altre dia, parlant amb els diputats de Junts..., comentaven si es podria fer o podríem començar a parlar de crear una llei del sector. Sí, sí que es pot fer. La federació o altres entitats, com empreses, poden ajudar a fer una estructura d'aquesta llei? Sí, però això no es fa d'avui per demà. I aquí falta molta informació encara. I sobretot falta veure el compromís, perquè quan..., amb tota honestedat, eh?, però quan hem anat a demanar informació com aquesta..., no tenim la clau de totes les portes, i quan anem a picar no et reben amb els braços oberts per donar-te tota aquesta informació, perquè hi ha molta informació d'aquesta..., per exemple, el tema de les morts, que s'ha portat molt d'amagat i no es volia fer públic. Per què no es fa públic? Fem públiques les morts quan anem a la carretera i vaig amb el cotxe i llegeixo «avui ja portem tantes morts», però amb salvament i socorrisme, amb els ofegaments, no hi han números. Per què no diem quants nens moren?

(*Veus de fons.*) Sí, la relació amb la conselleria. De moment, després del canvi, com comentàvem, ens hem reunit fa dues setmanes. Era el primer cop que fèiem una reunió amb el secretari, no amb el conseller, però sí amb el secretari. Sí que és veritat que amb les altres entitats com Escola Catalana, ROPEC i el cens tenim una relació molt estreta, perquè portem treballant amb ells des del 2018 recollint aquestes dades.

On està el projecte, avui, del Salvacat? Està complet, tenim tota la informació. La nostra idea era haver-ho pogut presentar oficialment, però no ens van donar les dades. Hi han hagut canvis de govern, i ho podem entendre. Tot i així, vam començar fa unes setmanes, uns mesos, a intentar reunir-nos amb tots els partits polítics de l'arc parlamentari. Per què? Per donar una mica de veu al projecte i veure què es pot fer. Ens hem reunit amb Esquerra, ens vam reunir amb Junts, perquè de la mà d'ells és quan va començar el projecte. Ens hem reunit amb el PSC. I, sincerament, si el dia tingués quaranta-vuit hores m'hagués pogut reunir amb més gent. L'objectiu és fer-ho abans de que comenci l'estiu, i traslladar-vos tot aquest neguit i les dades.

El president

Molt bé. Doncs moltes gràcies. Si hi ha alguna intervenció breu i el diputat de VOX i la resta de portaveus no hi tenen inconvenient, li concedim un petit torn, el mínim possible.

Alberto Tarradas Paneque

Perdoni. Jo, simplement, per excusar-me, que no he pogut estar present durant la seva compareixença. Estic sol en aquesta comissió, m'ha sortit un bolet i no he pogut ser a tots els llocs alhora, però sí que els hi vull estendre la mà perquè puguem tenir una reunió quan vostès vulguin.

I moltes gràcies per ser avui aquí.

El president

Molt bé. Doncs suspenem la sessió per un minut per fer el canvi dels següents compareixents.

La sessió se suspèn a tres quarts de cinc de la tarda i tres minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i set minuts.

El president

Molt bé.

Compareixença de Johnny Acevedo, president de l'Associació d'Empreses Catalanes de Socorrisme Aquàtic, perquè informi sobre la situació i les demandes del sector del socorrisme

357-00874/15

Doncs reprenem la sessió amb el punt número 10 de l'ordre del dia, que és la compareixença del senyor Johnny Acevedo, com a president de l'Associació d'Empreses Catalanes de Socorrisme Aquàtic, per informar sobre la situació i les demandes del sector del socorrisme. Teniu la paraula per un torn de quinze minuts.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Johnny Acevedo Rodríguez (president de l'Associació d'Empreses Catalanes de Socorrisme Aquàtic)

Gràcies. He canviat l'inici. Venia pensant de dir una cosa, però m'ha semblat..., no sé si és casualitat o no, però ha vingut la federació abans que nosaltres, Federació Catalana de Salvament i Socorrisme, i nosaltres, que som AECSA, que som l'associació d'empresaris catalans de salvament aquàtic, on..., no vull parlar de les seves funcions, però entenc que la federació fa moltes funcions –anàlisis, formació–, sobretot coneixen el sector, i nosaltres som els que..., jo dic lo meu, lo nostre: jo crec que nosaltres estem a peu de pista, estem allà a les platges, a les piscines, a peu de carrer, som nosaltres els que estem allà vivint cada dia el que passa. I no trobeu molt fort que no ens coneixíem? O sigui, el president de la federació i el president d'AECSA no es coneixien. És molt fort.

Clar, hem llançat preguntes aquí, no? Com podem millorar? Però si és que ens han citat a vegades separats, no sé què..., semblava que hi hagués una rivalitat entre ells i nosaltres, cosa que... Jo vaig en contra d'això, perquè... Al revés, ens hem conegut a fora, hem dit: «Escolta, si és que hem de treballar junts, si la federació ha de tenir la seva funció, que és vital, i nosaltres hem de tenir la nostra», si hem d'anar junts a buscar el mateix objectiu, si busquem la seguretat de tothom. Estem buscant que el sector sigui millor, estem lluitant en contra de la precarietat, tot i que la gent pugui pensar de nosaltres, no?, qui som, nosaltres estem lluitant per tenir millors condicions laborals, millors eines, materials. Hem implementat fa un any només nosaltres el primer conveni sectorial del salvament en aigües obertes, que no existia a Catalunya.

Si hem d'anar tots de la mà. Si ens hem d'asseure –l'hi he dit abans al David i el Frederic– no un cop ni dos ni deu, ens hem d'asseure cada cop que faci falta, cada no sé quan, però ens hem de trobar. Hem vingut aquí a explicar qui som i com està el sector i no ens coneixíem, per això dic que he canviat la presentació que volia fer. I m'ha encantat la seva intervenció. Ja dic, no els coneixia. S'han explicat crec que molt bé, han representat qui són i on estem, una part, i jo vull ara explicar la nostra part, la nostra visió de com està...

Començo. Com que ens demanàveu això, com està el sector del salvament i socorrisme a Catalunya, hem de partir dels inicis, d'antigament, abans de la llei de l'esport del 2008 i després del 2015, quan el socorrisme se'ns posa aquí a la llei de l'esport, que llavors podrem estar més o menys d'acord en que si els socorristes hem d'estar dintre la llei de l'esport, és un debat ampli, gran, ho hem intentat de vegades, però no tothom vol debatre sobre això. La qüestió és que a dia d'avui hi som, estem aquí, de moment hi som, no hi podem fer res.

Llavors, el 2015, quan entrem a la llei nosaltres directament, és quan comencen els problemes. Antigament es feien una sèrie de formacions, la federació feia molta formació, la Creu Roja feia molta formació i moltes entitats privades feien molta formació. Això, que donava? Que aquí a Catalunya hi havia un nombre de socorristes, ics, i si no n'hi havia prous es podien fer noves formacions per tenir més socorristes, i estàvem en una situació que era ics, la que era.

A partir de l'any 2015, amb la nova llei, amb l'entrada de la regulació del socorisme, amb la nova llei de l'esport, això canvia totalment. Hi ha el famós ROPEC. Canvien les formacions, i a partir d'aquell moment les formacions..., se'n fan moltes menys. Arran d'això, fan uns convenis, la Creu Roja i la federació fan uns convenis amb Educació. I a partir del 2015 les formacions de socorisme passen a ser o del SOC o d'Educació, ajudats amb els convenis que tenen. Què passa? Que es redueixen molt les formacions.

El 2015 no es nota gaire la diferència perquè encara venim..., amb gent del 2014 o 2013, que encara això és una professió que té una vida útil, perquè al final, no ens enganyem, els socorristes..., és una feina estacional i temporal. Què vol dir? Que treballem dos o tres mesos l'any, a molt allargar quatre –lo normal són dos mesos i mig, tres mesos l'any–, i amb nanos joves, perquè al final estan un, dos, tres, quatre, cinc anys. Hi han professionals que hi estan tota la vida? Sí. La majoria? No. Què vol dir? Que l'any 2015 deixem de tenir aquest volum de gent que comença a fer les formacions, es fan menys formacions; el 2015 tenim socorristes encara antics, el 2016 en tenim menys i el 2017 anem perdent socorristes, i el 2018 i 19 no hi ha socorristes per enlloc.

Comencem a portar gent de fora, d'Argentina, de la resta d'Espanya. Vosaltres penseu que els empresaris de Catalunya, els ajuntaments de Catalunya, les entitats privades, públiques, és igual, volen portar gent de fora a treballar a Catalunya? Home, jo no tinc cap problema en portar-los, però millor que siguin d'aquí. No haig de buscar ni vols ni allotjaments..., ni diferències culturals ni problemes de convivència. Jo vull que els nanos d'aquí treballin, la gent d'aquí. Llavors, no podem fer-ho. Hem de buscar gent de fora. Tenim un problema. Tenim el ROPEC famós, les condicions... Aquesta és la situació.

L'any 2019, comencem AECSA a fer-nos forts una mica més, comencem a agrupar-nos entre nosaltres, a buscar objectius comuns, i és quan ens trobem al Parlament amb diferents grups polítics, amb el secretari general de l'Esport, amb el conseller també fa poc. Nosaltres també, igual que la federació, ens hem trobat amb ells per buscar solucions. Tothom està d'acord en que hem de buscar solucions, però passa una mica com lo que parlava abans el Frederic amb el tema de les morts, no?, que sí, sabem que hi són, però no es comenten gaire. Aquí passa igual: sabem que tenim un problema brutal de socorristes, no tenim socorristes legalitzats, no tenim socorristes amb ROPEC suficients, tothom ho sap, però ningú diu res. Arriba l'estiu, sortim a les notícies: «no hi han socorristes», «a Barcelona fan vaga perquè no sé què». Sí, sí, dos setmanes.

No coneixem la realitat de Catalunya, no la coneixem. No sabem quants socorristes fan falta. Ho ha comentat abans la federació, ara ho diem nosaltres, ningú té la dada. Quants socorristes fan falta? Alguns parlen de cinc mil, alguns parlen de catorze mil; mireu quina diferència, entre cinc i catorze. Quina és la realitat? No ho sabem. Quants en fan falta? No ho sabem. I lo que és més greu encara: quants socorristes amb ROPEC tenim a Catalunya? No inscrits, que això és molt fàcil, hi ha una llista, sinó quants socorristes tenim a Catalunya amb ROPEC que s'hi dediquin, que hi treballin? No ho sabem. Nosaltres tenim una xifra, valorem una xifra, però és orientativa. No sabem quants socorristes hi han a Catalunya que treballen amb ROPEC, però molt inferior a la necessitat, això us ho asseguro.

Llavors, què està passant? Doncs que estem cobrint places de socorristes amb personal que no tenen la formació adequada i no tenen la titulació adequada. Ho sabem tots? Sí. Hi fem alguna cosa? No. Aquesta és la realitat de Catalunya.

Parlàvem de cinc-cents quilòmetres de platja, o set-cents, dels quals –que és un altre tema, aquest– 154 sembla que estan vigilats, o no sé quants, i uns altres no. No hi ha una llei de platges que digui –ho comentaven abans, també ho volíem comentar nosaltres–..., no hi ha una llei que digui..., sí que està molt clar a piscines,

làmines d'aigua, metres quadrats, quants són; a platges, no. Llavors, amb la voluntat de..., cada ajuntament diu «podem ficar un socorrista cada dos-cents metres», o cada cinc-cents o no ficar-ne. O ens hem trobat amb ajuntaments que..., «aquest any tinc partida pressupostària i poso socorristes, i l'any que ve..., se m'ha acabat i no en poso». Això no hauria de ser. Suposo que també és per això la dificultat de saber quants socorristes ens fan falta.

Sí que és cert que tenim un dèficit molt molt gran a Catalunya, ho sabem. I lo que és més greu: com cobrim aquest dèficit? Perquè, qui és l'alcalde que és capaç...? Del color polític que sigui, eh?, perquè governa qui governa a Catalunya, però a cada poble hi ha el seu i crec que tots tenen representativitat en algun moment o altre, en algun lloc o altre. Quin alcalde és capaç de tancar la seva piscina a l'estiu? Crec que ningú. Ens han arribat a dir «a mi posa'm encara que sigui a ton pare amb una samarreta de socorrista». Un alcalde no et pot dir això, no hauria de poder-te dir això, però estan desesperats perquè no en troben, no n'hi han. Ens truquen a nosaltres: «Escolta, posa'm algú i ja arribarem, aquí.» De qui serà responsabilitat després? No ho sabem. La qüestió és que no tenim socorristes i els cobrim de qual-sevol manera. Llavors, seixanta morts són moltes? Sí, són moltíssimes, però no fan prou soroll com perquè ens hi posem.

Actualment, com deia, la formació dels socorristes es fa per les dues vies, o per federació o pel SOC, a criteri de lo que ells decideixin. El SOC té la seva feina. Molta, suposo. I fa els cursos de formació? Sí. On? Doncs on poden. On bonament poden, on decideixin i on sigui necessari. Igual que els instituts, eh? L'institut de Mollerussa fa una formació? Sí. Per què? Perquè són proactius i han decidit fer-ho. Però l'institut de les Borges Blanques fa formació? No. Borges Blanques, la comarca, cap formació. Tota una comarca sense formació de socorrista. Quantes piscines hi deuen haver a la comarca? Trenta-cinc. Quanta formació? Zero. Hi poden haver socorristes amb ROPEC en aquella comarca? No, és impossible. A la Cerdanya hi ha formació de socorrisme? No. A la Terra Alta hi ha formació de socorrisme? No.

Llavors, clar, no podem complir la norma, és impossible. Perquè es fan cursos allà on es fan cursos, on algú ha volgut fer cursos. No hi ha un plantejament, no és on fa falta. No n'hi ha, no existeix a Catalunya. Llavors, tenim territoris, sobretot a la part interior, que crec que també se'ls ha d'escoltar, crec jo, perquè són els que més pateixen, on no es fa formació. On es fa més formació? A Barcelona. On calen menys socorristes? A Barcelona, perquè tenen una plantilla fixa. Aquí no calen socorristes. No és que no calgui, enteneu-me, és on menys caldria fer formació. Però, clar, on hi han els instituts, la gent..., vinga, fem socorristes. Sí, sí, però si a on fan falta és al delta de l'Ebre, si a on fan falta és a Manresa. Enteneu-me, no tenim un pla per cobrir tota la necessitat que tenim. Ho sabem i mireu cap a una altra banda.

Llavors, estem cansats d'anar a preguntar què passa amb això. Fa tres anys, i si no són tres són dos o són quatre, no ho sé exactament, algú veu aquesta necessitat de socorrisme i decidim que hi ha un curs a Catalunya que és el «Guia», que en diuen, que és del guia del medi natural i muntanya i temps de lleure, que són nanos que han acabat el quart d'ESO i decideixen fer un cicle mitjà de monitor, guia de muntanya i temps de lleure, que surten amb un monitoratge de muntanya i amb un títol de monitor de lleure. I com que no tenim socorristes, van dir: «Ai, doncs vinga, donem-los les capacitats perquè facin de socorristes aquests nanos també a les platges.» Aquests nanos poden fer de socorristes de platges. Nanos que acaben amb disset anys i nanos que s'han inscrit a un curs per ser monitors, no socorristes. Alguns deuen servir per fer de socorristes? Segurament. Van anar amb aquest objectiu a la formació? No, s'ho han trobat després.

Llavors, hem format molts socorristes? Sí, les dades diuen que tenim molts ROPECs de monitors, de socorrista d'aquest tipus? Sí, molts, n'hi han molts. Quants

treballen? No ho sabem. Jo us ho he dit perquè treballem cada dia, molt pocs, poquíssims, però tenen capacitat. Llavors, apugem els nombres de socorristes: tenim molts socorristes inscrits. Quants treballen? No ho sabem, molt pocs. Però no és la solució.

Amb l'agreujaent, en aquest cas, de que són monitors que poden fer de socorrista a platges però a piscina no. Com que a piscina no? «Sí, ha sortit una llei que diu que tenen la capacitat...» Potser sí, potser no. Actualment el cinquanta per cent dels instituts de Catalunya que fan aquesta formació –el cinquanta per cent– diuen que aquests nanos sí que poden treballar a piscines, i el cinquanta per cent diu que aquests nanos no poden treballar a piscines. Com?

Hem anat a parlar amb l'Escola Catalana de l'Esport. «–Com pot ser que passi això? –No, ja farem un escrit.» Ho publiquen. No és clar, no podem ser més clars, perquè això és una llei espanyola. És que estem molt malament. Ni els que tenen el curs sabem si poden treballar de socorrista a les piscines o no. Poden a la platja? Sí, amb disset anys. Bé, sí, però poden perquè tenen la titulació; ara, tenen la capacitat, tenen lo que s'ha de tenir per anar dos-cents metres a nedar? No ho sabem, perquè fan una formació de dues mil hores..., dos anys de formació, dos mil hores. Quan acaben no han tocat un DEA, moltes vegades, no saben què és un DEA. No saben què és un equip d'oxigen, moltes vegades, perquè fan una formació crec que de seixanta hores, de les quals... Per exemple, aquest curs es fa a Lleida. Institut Joan Oró, de Lleida; curs de formació de monitors de lleure, de guia de muntanya, a Lleida, i tenen la capacitat de fer de socorristes a la platja. «–Han anat a platges a fer...? –Bé, fan una sortida al riu i saben com és nedar al riu.» Com? Poden fer de socorristes a platges i no han fet pràctiques a les platges? «–I poden fer de socorristes de piscina? –No.» Com? O sigui, alguna cosa estem fent malament.

Llavors, arribem aquí, a un dèficit de, calculem, menys quatre mil socorristes del ROPEC a Catalunya. I els que tenen ROPEC ja veurem si tenen les capacitats per treballar. Però és que en tenim uns quants que tenen aquestes formacions fetes amb pinces i en tenim menys quatre mil –i és una dada que no és oficial, que és nostra–, menys quatre mil socorristes sense ROPEC a Catalunya. Llavors, clar, tenim seixanta morts. Si són pocs, seixanta; crec que són pocs, seixanta morts.

I ara anem a quina és la responsabilitat d'això. Clar, perquè tots ho sabem, la llei està feta i et diuen que s'ha de complir. Llavors, surt el 2015 i es fan una sèrie de moratòries. «Bé, no s'ha de complir perquè hi ha una excepció, eh?, no farem inspeccions. –Ja, ja, i si algú s'ofega? –Ah, no, llavors sí, si algú s'ofega, vindrem allà i direm a veure quina titulació té.» O no? I no només això, és que es fan set moratòries o vuit moratòries, no ho sé, cada any una moratòria; doncs, nois, alguna cosa s'ha de fer. Llavors, què passa? Que en el moment que passi alguna cosa, venen a buscar aquest nano, que pot tenir disset anys, com he dit, o divuit o vint o vint-i-dos, i en pot tenir quaranta, però molts són d'aquesta edat, i diuen: «És que se t'ha ofegat un nano.» Sí, doncs venen els Mossos, li prenen declaració, judici i denunciat penalment. Nois, devem haver de fer alguna cosa amb això, no?

Menys quatre mil socorristes amb ROPEC a Catalunya. Crec que és molt greu, la situació. Crec que és molt greu. I com derivem responsabilitats, no? O sigui, el nano ja s'espavilarà, l'empresa ja pagarà l'assegurança.

El president

Hauries d'anar acabant...

Johnny Acevedo Rodríguez (president de l'Associació d'Empreses Catalanes de Socorrisme Aquàtic)

Hauria d'anar acabant? Vaig acabant. Parlàvem de què demanem, no sé si explicar-ho després o ara, però seré molt breu. Doncs quatre coses. Què hauríem de fer, alineats amb la federació? Primera, conèixer la situació real de Catalunya. Conèixer

la necessitat –primordial–, i per conèixer la necessitat ens hem de reunir tots: Administració, empresa privada, hotels, càmpings –que és un volum brutal de necessitat que a vegades està apartat, que ningú li fa cas–, federació, i, per descomptat, Generalitat de Catalunya, ens hem de reunir sabent la necessitat, l'Escola Catalana de l'Esport, per descomptat.

Dos, hem de revisar la formació, quin tipus de formació fa falta amb aquests nanos. No val dir «no, ara és el curs aquest...»; no, hem de saber, els nois, quina formació necessiten. Els que surten ara estan preparats, sí o no? Cal fer cent vint hores de natació perquè aquests nanos..., ensenyar-los a nedar? Bé, potser ja han de venir ensenyats. Hem de parlar de quina serà la formació, quin material. Ens hem d'alinear amb la federació, ens hem d'alinear amb les necessitats reals que tenim.

Tres, hem de minar el territori amb formacions. No val fer formacions només al SOC i a l'institut ics. No val. S'ha de minar Catalunya de formacions. Si fa falta gent a la Bisbal d'Empordà, cal fer formacions a la Bisbal d'Empordà. Ha de ser una cosa ràpida, àgil. A Palamós, formacions; a Lleida, formacions. A on toqui, però no a un institut, una cosa ràpida, àgil.

I quatre, ens hem de gestionar. Hem de pensar..., hem de veure si realment hem d'estar a Esports o no, si els socorristes estem dintre d'Esports o som una gent que es dedica més a la vigilància, a la prevenció i a la sanitat que no pas a l'esport. Que nosaltres crec que no ens dediquem a l'esport, ens dediquem a ajudar la gent, a vetllar per la gent, a curar la gent, a intentar que la gent no es faci mal.

El president

Moltes gràcies. Ara el torn és dels grups parlamentaris. Comencem pel grup proponent, que és el Grup Parlamentari de Junts.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. En primer lloc, agrair la compareixença del senyor Acevedo, perquè crec que complementa molt bé el que..., la federació que l'ha precedit, però també ens ha donat un altre punt de vista. I jo la veritat és que volia començar una mica amb el que justament vostè ha acabat, perquè jo crec que el problema és molt gros. Crec que calen reformes estructurals, perquè està clar que, tal com s'ha exposat, a dia d'avui això no funciona. I, per tant, segurament el primer que caldrà assegurar-se..., és decidir si cal una llei específica per al salvament.

No sé vostè com ho veu, si... Entenc que, pel que també han explicat els de la federació, però vostè mateix també ho ha explicat, el marc normatiu actual no funciona. Jo també penso que els alcaldes no han de tenir aquesta preocupació o competència de cada estiu..., de poder cuidar. Ja comencem per les platges, que tenim tot el litoral, que és molt positiu, però ja ens costa buscar els socorristes per a les platges i, a més a més, després tots els pobles tenen una piscina, vull dir que necessitem molta gent. Per tant, és evident que això no va a menys, sinó que va a més. I cada vegada volem més seguretat, cosa que és molt positiva. Els estius també s'allarguen, els períodes també són els que són.

I, per tant, segurament el marc normatiu que tenim actualment no funciona. I, més que res, volíem saber la seva opinió al respecte, si creu que s'ha de fer una llei, si no s'ha de fer una llei, si s'ha de prendre un altre camí. No sé si vostès han fet algun plantejament en aquest sentit.

D'una altra banda, nosaltres des de Junts també ens hem plantejat diverses vegades si vostès, com a socorristes, que al final es dediquen al salvament aquàtic, haurien d'estar sota la conselleria d'Esports, perquè segons les funcions que ens han explicat segurament tenen més relació amb el Departament d'Interior, que, al final, són els cossos de seguretat que es dediquen a salvar. I, a més a més, crec que, per la feina que fan, vostès es coordinen normalment més amb els cossos de seguretat, ja sigui amb els cossos d'ambulància, de policia o qualsevol altre cos

de seguretat d'aquest país, que no pas amb el que són els esportistes en si. Que és evident que han de ser esportistes, perquè es llancen al mar i després..., o es tiren a les piscines, però crec que el departament potser no té aquesta funció que podria cobrir un altre departament.

Aleshores, vostè ens ha contestat en acabar la seva compareixença, però també volíem compartir aquesta reflexió i fer-ho aquí també davant de tots els grups, perquè crec que és un tema que s'haurà de tractar. És un tema de país, és un tema que no podem esperar cada any, com vostès ens deia, no?, que arriba l'estiu i tothom es preocupa. Crec que això s'ha de treballar a llarg termini. Crec que és bo que hagin vingut el mes de febrer a aquesta Comissió d'Esports, perquè ara mateix és d'on vostès tenen la responsabilitat com a departament, però..., plantejar-ho, perquè tenim un marge, si més no, de posar-hi fil a l'agulla, que en diem, i de poder canviar el que vostès necessiten o exposa el sector.

I, per últim, també el tema de les formacions, que crec que és un tema que també s'haurà de veure. Segurament no li pertoca al SOC, com vostè ha explicat, fer aquesta formació, perquè han de ser cursos molt més dirigits al que fa un socorrista que no pas una cosa més extensa, que és un monitor de lleure. Aleshores, no sé si vostès creuen que ha de ser la mateixa federació, si han de ser les empreses privades, o com s'han de plantejar aquests cursos de formació.

Agrair-li la compareixença. I moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Jordi Albert i Caballero

Bé, jo li vull agrair la compareixença al senyor Acevedo per la seva exposició. Crec que també ha mostrat una realitat que tenim al nostre país i crec que, lògicament, doncs, cal trobar-hi solucions, i no és pas d'ara, sinó que és de fa molt de temps.

Aquí hi ha dues qüestions que jo crec que són importants, són rellevants. Una és l'àmbit formatiu. Vostè ha focalitzat essencialment la seva exposició en l'àmbit formatiu i la necessitat de que aquesta formació sigui territorialitzada. A tot arreu hi ha activitat aquàtica; per tant, a tot arreu hi hauria d'haver una formació de salvament i socorrisme en aquesta línia. I, en efecte, una formació que sigui l'adequada per la realitat que es trobaran després quan estiguin en l'àmbit professional i estiguin treballant.

I, després, l'altre element que per nosaltres..., que vostè no ha referenciat tant, ho ha fet a l'inici de la seva intervenció, però que crec que també cal posar damunt de la taula, és que és una feina estacional, de curta durada durant l'any. I, més enllà de la precarietat que comporta treballar aquests pocs mesos l'any, d'altra banda hi ha unes condicions salarials que també fan que sigui un desincentiu per part dels futurs treballadors per tal d'accedir a aquesta formació. O sigui, aquest és un altre element també. Vull dir, podem tenir formació, però si no hi ha un element d'atracció per formar-nos per treballar en aquest sector, doncs, també tenim un problema.

Crec que les dues potes han d'anar lligades i han d'avançar de forma conjunta. Per tant, formació i també la millora de les condicions laborals i salarials per tal de que sigui un pol d'atracció perquè trobem més professionals. Jo també incideixo en aquesta qüestió.

Abans vostè quan ha enumerat les diferents entitats o agents que hi haurien d'intervenir... I estic d'acord amb vostè en que s'ha de fer aquesta feina conjunta per tal de trobar les solucions. També crec que és rellevant que tingui en compte l'àmbit sindical i la representació dels treballadors perquè puguin aportar la seva mirada respecte al sector. I, lògicament, nosaltres crec que hi tenim, aquí, també

un compromís. Per això crec que una normativa, una llei que reguli aquest sector, pot ajudar, i molt, precisament a aportar com a mínim una estructura normativa que ajudi a trobar aquestes solucions. Que, en efecte, ara mateix estem en un punt en que no seran d'avui per demà, aquest estiu tornarem a tenir els mateixos problemes, però si no regulem i si no incorporem una estructura que doti de solucions a futur, estarem cada estiu igual. Per tant, l'objectiu és que arribi un estiu en què això s'hagi resolt.

I l'altra banda és un tercer element, n'he dit dos però ara n'hi incorporo un tercer, que és el tema dels ajuntaments. Cada ajuntament té una capacitat econòmica determinada, pot fer uns contractes, no els pot fer, alguns anys podrà millorar aquests contractes, d'altres pot ser que no hi arribi... Per tant, cal també trobar en l'àmbit competencial alguna solució per no deixar tota la responsabilitat als ajuntaments i ajudar aportant, des de les diverses administracions, solucions per tal de que els ajuntaments també puguin trobar solucions.

Per tant, la formació, les condicions laborals i també l'àmbit competencial i la norma. No sé si aquest disseny vostè el comparteix o no el comparteix. Aquesta seria la pregunta que jo li vull traslladar.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. El torn ara és per al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Manuel Reyes López

Gràcies, president. En primer lloc, agrair al senyor Acevedo la seva intervenció, que jo crec que ha sigut molt explícita. A mi m'agradaria que aprofundís en tres temes que per nosaltres, pel Partit Popular, són importants.

Per un costat, no ha parlat del tema de la fiscalitat. Jo crec que seria important posar sobre la taula el tema de l'IRPF dels professionals del sector o una possible reducció de l'IVA d'activitats esportives. No sé si això ho contemplen, ho han parlat o com ho valoren.

Per altra banda, amb relació a les condicions dels treballadors sí que es va negociar un conveni col·lectiu nou que s'ha posat en vigor l'estiu passat. M'agradaria que fes una petita valoració d'aquest conveni. I si pensa que aquest cost que ara han d'assumir els ajuntaments amb aquesta hipotètica llei que s'està parlant, catalana, si també hauria de tindre un acompanyament pressupostari perquè no hi hagi diferències entre municipis i, per tant, sigui tot una mica més homogeni.

També amb relació a les condicions laborals dels treballadors, perquè hi ha treballadors que passen vuit hores a sobre d'una cadira, altres tenen la sort de tindre una torre de vigilància. No sé si potser s'hauria de també establir un marc normatiu de les condicions d'aquests treballadors, que passen moltes hores sota el sol i, evidentment, això té una implicació important en la seva salut.

I la darrera qüestió. Sé que aquest estiu ja ha començat un projecte pilot d'aplicar la intel·ligència artificial també a les platges per poder evitar alguns episodis complicats. Hi ha una iniciativa d'acció a la UPC. No sé com valora tot això.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Alberto Tarradas Paneque

Bé, moltes gràcies, senyor Acevedo, per la seva compareixença i per venir a parlar d'un sector que, com vostè mateix deia, tantes vegades queda invisibilitzat més enllà de les notícies que podem veure a l'estiu quan hi ha hagut algun rescat o quan realment ens adonem de la importància que tenen els socorristes per a la nostra vida.

Dins d'aquesta invisibilització també quedava palès això que comentava, el fet de que vostès no es coneguessin entre vostès o que arribem a discutir si és a la Comissió d'Esports on s'ha de tractar la qüestió dels socorristes. Perquè, que tenen una implicació amb una pràctica esportiva en el cas d'una piscina? Doncs sí, sí que hi tenen una relació, però en el cas, per exemple, dels bombers i del muntanyisme, doncs, també hi ha aquesta vinculació amb persones que estan fent esport que en un determinat moment necessiten ser ateses per un professional, però ningú pensaria que els bombers han de ser part o responsabilitat de la Comissió d'Esports. Ha de ser Salut? Ha de ser Interior? No ho sé. Potser és un debat que sí que s'hauria de tenir i que políticament, evidentment, no s'ha tingut, i seria interessant fer aquesta reflexió.

Sí, m'ha sorprès el fet que comentava, que tenen dificultats per trobar personal, persones que vulguin exercir aquesta professió durant l'estiu. No ho sé, jo sí que recordo la meua generació, que hi havien moltes persones –o almenys era al meu entorn, no sé si a tot arreu deu ser així– que tenien aquesta voluntat als estius, doncs, de fer una temporada, etcètera. Quina és...? Per què creuen que això no passa i tenen més dificultats per trobar professionals? És una qüestió d'una precarietat en el sector? No ho crec, però, aquesta inseguretat contractual...? Perquè podria estar molt enfocat a treballs de temporada, si és això una qüestió que allunya les persones a apuntar-s'hi, o una falta de reconeixement? Quina seria la seva anàlisi de per què no hi han tantes persones com poder uns anys abans sí que hi havien.

També posava sobre la taula la necessitat d'homogeneïtzar els criteris a nivell municipal. Sí que és cert que cada ajuntament té –ho comentaven– els seus pressupostos i la seva realitat, i poder una norma exacta per a tothom, doncs, no sé si és la forma, però sí que hi hauria d'haver almenys uns criteris que siguin comuns a tots els ajuntaments.

I, a nivell de formació, si també hi ha d'haver aquesta homogeneïtat quant a la formació i no només a nivell de Catalunya, sinó a nivell de tota Espanya, no? Per exemple, passa amb altres sectors, com el de les llicències de caça. Les llicències de caça cada comunitat té les seves, i és una cosa que crec que els caçadors... Ningú entén, no?, que puguis caçar a Catalunya però no puguis, havent passat un examen, unes proves i tenint una formació, fer-ho, per exemple, a Madrid o a Andalusia, on tenen un títol diferent o unes normes diferents. No sé si creuen que també seria necessari homogeneïtzar les normes i, per tant, la creació d'un marc normatiu a nivell nacional, a més del que es pugui fer municipalment i a nivell autonòmic.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Mónica Ríos García

Bé; gràcies, president. Bon dia. Moltíssimes gràcies, senyor Acevedo. Vostè ve en representació de l'Associació d'Empreses de Socorrisme Aquàtic. També voldria agrair la feina que fan, perquè al final treballen per la nostra seguretat, que crec que és prou important. I aquí també hi vull incloure els compareixents anteriors, de la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme, perquè també estan implicats en aquesta salvaguarda de les nostres vides.

Vostè a l'inici –perquè a mi m'ha sobtat– deia que no es coneixien, no? Ho ha expressat molt clarament. Doncs jo espero que el que ha unit aquesta comissió no ho separi ningú. (*Rialles.*) Vull dir, crec que al final, sense dubte, vostès tenen objectius compartits, i no s'entén un sense l'altre. Vull dir que crec que és una notícia important i com a punt positiu del treball d'aquesta tarda.

Vostè ha explicat molt bé les mancances i dificultats de..., bé, aquesta manca de personal per poder donar resposta a la demanda d'aquest servei. Jo sí que li voldria preguntar a què atribueix aquestes dificultats. Quina creu que seria la solució? Per-

què ha parlat molt de formació, però, clar, entenc que les dificultats són conseqüències també d'altres..., no sé si la temporalitat, els sous precaris... Vull dir, crec que poden ser diferents factors que facin que potser no sigui una professió «atractiva», entre cometes. No sé si m'explico, eh?

Després, sí que és veritat que li volia preguntar sobre el tema de la formació i quina solució vostè creu que podríem portar a terme per tal d'arreglar-ho, però bé, ja ho ha explicat, que territorialment s'haurien de fer formacions per també tenir aquest personal de socorrisme disponible als municipis costaners, que sabem que Catalunya té molta costa i, per tant, hi ha molta necessitat en aquest sentit.

I res més. Moltíssimes gràcies per la compareixença. I a disposar per al que necessiti.

El president

Gràcies, diputada. Ara teniu un torn de deu minuts per...

Johnny Acevedo Rodríguez (president de l'Associació d'Empreses Catalanes de Socorrisme Aquàtic)

Deu minuts?

El president

...per contestar allò que sigui possible. (*El presidentriu.*) Si s'estén una miqueta més no..., seré generós, però en principi deu minuts.

Johnny Acevedo Rodríguez (president de l'Associació d'Empreses Catalanes de Socorrisme Aquàtic)

Llavors, començant per la professió atractiva o no atractiva. Jo crec que la professió és molt atractiva. La professió és molt atractiva en el fet de professió. Qui no ha somiat amb Mitch Buchannon mai? I amb l'altra... Clar, per als joves és ideal treballar d'això. Estàs a la platja, fa calor, fa no sé què... És ideal, la professió, si te la prens seriosament, però la professió... Jo no vull menysprear altres professions, però si és fantàstica, aquesta professió, i és ideal per a estudiants i és ideal per a gent compromesa i és ideal per a gent que se la creu realment. És una professió maquíssima. Hi ha molta gent que voldria fer aquesta professió, si és que ho és. Jo feia de socorrista de jove i m'encantava fer de socorrista. I té coses negatives, per descomptat. I ser diputat? No té coses negatives? Doncs com totes, no? (*Veus de fons.*) Doncs a això vaig. La professió crec que sí que és atractiva en si, com a professió, i crec que és ideal.

I aquí hem de separar els dos tipus de professionals que tenim nosaltres. Nosaltres tenim un professional, un socorrista professional que es dedica a això, que es dedica tota la vida a això, i això és un, però no és el cent per cent dels socorristes. Hi ha gent que treballen en platges tot l'any. No ens passa tant a Catalunya, però sí a la resta d'Espanya. Hi ha gent que treballa a piscines cobertes, que aquest és socorrista, és la seva professió. *Okay*, aquí no tenim dificultats de personal, aquí les necessitats estan cobertes. La problemàtica està a l'estiu, quan passem de..., és que no vull dir números, eh?, però quan passem del trenta per cent al cent per cent. Abans teníem un trenta per cent i anàvem fent, ara el cent per cent. No tenim gent per al cent per cent. Aquí és quan tenim dificultats.

I la dificultat és una, i és la formació. És la dificultat. Abans de l'any 2015 no ens passava. Per què? Perquè la formació..., i en parlarem quan ens asseguem tots –federació, nosaltres, vosaltres...–, quan ens asseguem parlarem de com ha de ser la formació, però abans feia falta gent a la Seu d'Urgell i fèiem un curs a la Seu d'Urgell. I sortien trenta nois? Sí, sortien trenta nois a la Seu d'Urgell. Però ara no es pot fer això perquè el SOC no el presenta, perquè hi han entitats que han estat divuit mesos –divuit– per ser acreditats pel SOC per fer formació. Divuit mesos. Llavors, t'acredites a la Seu d'Urgell, només allà, perquè has d'acreditar una sèrie de coses. Una

instal·lació amb unes condicions mínimes, amb uns metres, a part del professorat, per descomptat, de la temàtica, *okay*.

Per fer la formació del SOC has de tenir una brúixola per alumne. Com? Una brúixola. Sí, trenta alumnes, trenta brúixoles. Qui va avui dia amb brúixoles? Primera. Dos. Per a què un socorrista de piscina vol una brúixola? Bé, la normativa ho diu. Divuit mesos per acreditar-te. No funciona. La formació actualment no funciona, com està plantejada. Aquest és el tema, no és falta d'interès per la professió.

Estem amb els salaris, salaris sí, salaris no. He comentat abans que l'any 2024 AECSA, juntament amb els sindicats, anant de la mà..., treballem molt nosaltres amb els sindicats, per això també estenem la mà a la federació. Hem anat junts a parlar amb Interior. Vam anar a Interior junts, nosaltres i els sindicats, a parlar de les condicions laborals. Vam crear el primer conveni de socorristes en aigües obertes l'any passat.

Un socorrista d'aigües obertes cobra 1.800 euros. Home, 1.800 euros, nois, bé. Ei, no són tres mil; 1.800 euros per fer quaranta hores. *Okay*. No estem parlant del salari mínim, ja, eh?, que per aquí s'ha dit «salari mínim». Els de platja cobren 1.800, quaranta hores el pelat, el socorrista; si ets patró o si ets coordinador, cobres més, no parlo de si fas hores d'extres. Per tant, ja no ens val, això. Ja no ens val que no estan ben pagats. Ara, les condicions són pèssimes, això sí. Les condicions laborals són molt dolentes. N'hi han que estan molt bé, de socorristes, i hi han socorristes que han de treballar en una platja on no tenen ni lavabo, no poden anar al lavabo, es porten una bossa. Home, això s'ha de millorar. Això és culpa de la federació? No. Això és culpa dels empresaris? No. Això és culpa de les condicions.

Lo que no podem fer és obrir una platja..., ens n'omplim la boca, «vinga platges, tothom...» «Mira, i hi fiquem socorristes i hi fiquem "xiringuito" i hi fiquem gaudules i les lloguem a un euro i hi fiquem...», i no tenim ni un box per curar la gent, no tenim aigua potable, s'ha de portar un fogonet per escalfar-se l'aigua. Això està malament. Les condicions no són les correctes, ens les hem de plantejar. Llavors, no ho focalitzem només en els sous, són les condicions en general. Tot això ha de millorar. I això és una reivindicació que deien els treballadors als sindicats, per això anàvem junts a reclamar-ho, tot això.

Comentaves les formacions a Espanya. La formació és la mateixa per a tota Espanya. La formació és una, a Espanya. És una llei estatal i ha de ser la que és. Nosaltres tenim la peculiaritat de que la professió de salvament i socorrista està englobada dintre d'esports i hi ha aquest ROPEC que tant en parlem. Aquesta és la nostra problemàtica. Però la formació és una, està reglada, és aquesta. És perfecta? Jo crec que no. És millorable? Jo crec que sí.

Què passa? Que la formació, tal com està plantejada –i no em vull equivocar..., si tu fas el cicle formatiu de salvament i socorrisme en instal·lacions aquàtiques, que són piscines, fas 490 hores de formació aproximadament, uns set mesos aproximadament, de dilluns a divendres, és un cicle inicial. I si vols treballar a platges n'has de fer un segon, que és una formació en aigües obertes, i has de fer sis-centes hores més, sis-centes i escaig hores més. Al final, dos cursos acadèmics per treballar dos mesos i mig a la platja i per cobrar 1.800 euros, no? I has hagut de pagar ja 1.800 euros, que el curs no és gratuït, que el curs s'ha de pagar. Llavors, qui es paga 1.800 euros per anar a l'estiu a cobrar 1.800 euros al mes, dos mesos i mig? Home, aquí hi ha una dificultat.

Què ens passava abans de l'any 2015? I no dic que sigui la solució, dic què passava abans. Abans què passava? Que un nano feia un curs..., un «nano» vull dir un estudiant, algú que estava estudiant dret, algú que feia magisteri, algú que feia medicina, estudiava un curset que es feia, que era molt complet, podia ser molt complet, feia un curset amb les seves hores i tenia un títol que era de socorrista. Llavors,

paral·lelament a la seva formació tenia una formació més petita i a l'estiu treballava d'això. Un estiu, dos estius, quatre estius. I al final el perdies, aquest nano, però ha estat un, dos, tres, quatre anys fent aquesta professió, que després ja no la té, que ara ja no existeix, perquè tu, si estàs fent magisteri, no pots estar fent aquesta formació de dilluns a divendres, perquè no et dona. Abans es feia en cap de setmana, es feia als vespres, perquè eren menys hores, era més reduït. I és una de les problemàtiques que tenim.

A partir de l'any 2015 deixem de tenir aquest «client», aquest client socorrista de formació ja no el tenim perquè es dedica a lo seu, que serà la seva professió futura, però durant un, dos, tres o quatre anys no ha pogut fer aquesta altra vocació que pot tenir o aquesta altra feina d'estiu que et servia i t'anava perfecta. Acabaves d'estudiar al juny, acabaves d'estudiar, començaves a treballar, «pringaves» tot l'estiu «current», sabies lo que significava, a més a més, gent compromesa, gent que sabia què era treballar, i arribava el setembre i un altre cop a estudiar. I aquest cicle durava un, dos, tres, quatre anys. Ha desaparegut, no el tenim.

Algú m'ha comentat..., intel·ligència artificial. Hi ha un projecte molt guapo d'un dels nostres associats. L'està desenvolupant Proactiva, que Proactiva el coneixeu, eh?, Òscar Camps, amb Open Arms. Proactiva és un associat d'AECSA i està fent un projecte molt guapo amb càmeres que detecten patrons irregulars, no sé com en diuen. Llavors, una càmera en una platja no sé si captava 75.000 moviments per segon. Vull dir que, clar, una persona, com dèiem, deu hores al sol... A la primera hora en pot vigilar deu o dotze i a l'última zero, sí? Llavors, 75.000 moviments per segon..., està molt guapo. Ara, si estem dient que hi han ajuntaments que no posen socorristes perquè no tenen calés..., posaré una càmera que em valdrà una «pasta» per vigilar? No ho sé, dubto.

L'invent és boníssim i pot servir. I, a part, que és molt efectiu, perquè tu tindràs una persona en un centre de control que et vigilarà no sé quantes platges. No treu que el socorrista hi hagi de ser, perquè la càmera detectarà l'incident. El socorrista hi ha de ser, però sí que seria molt més efectiu. Però clar, són recursos, és lo que dèiem.

S'ha comentat també que..., hem d'aclarir que no és l'ajuntament qui decideix, l'ajuntament no decideix quins recursos establir. Això només passa a les platges perquè no hi ha llei de platges. Aquest és el problema, no hi ha llei de platges. A les piscines no hi ha dubtes. A la piscina..., la piscina té dos-cents metres? Socorrista. Té cinc-cents metres? Dos socorristes. Té mil metres? Tres socorristes. No hi ha dubte. I ningú se salta aquesta llei. Bé, ningú intenta saltar-se-la, després ja veurem si té ROPEC o no, que no en tenen, però de moment tenen clar que hi han d'haver tres socorristes.

I el problema és quan és a la platja, que no hi ha llei de costes. I això reclamem, una llei de costes. No pot ser que el socorrista no tingui un box. No pot ser que el socorrista no tingui un lloc per anar al lavabo, aigua potable per curar, materials mínims; que vagi en funció de l'Ajuntament de Sitges, que hi creu, i posa trenta-cinc socorristes perquè hi creu, perquè aposta pel turisme, suposo, llavors s'hi deixa els diners. No vull dir noms, però hi han ajuntaments que diuen: «Aquest any no en tinc; bé, doncs se m'ofegarà algú.» No pot ser, això. No pot ser. Hi hauria d'haver una llei, tots per igual. Com passa a piscines, a platges n'hi hauria d'haver.

S'ha de parlar de fiscalitat. El tema de la fiscalitat està més lligat al *fitness*, que estan molt forts amb això. A nosaltres al final no ens afecta. No treballem amb professionals, nosaltres. Són gent contractada, no són autònoms que cobren... No ens afecta tant. A nosaltres ens encantaria que el socorrista cobrés deu mil euros. No, deu mil no, vint mil euros, ens és igual. Perquè abans han comentat, no?, «és que aquí subrogeu el personal». Sí, nosaltres, com a empresaris, no decidim què cobra el socorrista, és l'ajuntament qui ho decideix. L'ajuntament treu una licitació i diu:

«Escolta, això em costarà, en sous, cent mil euros; en material, quatre mil euros. Has de ficar una moto d'aigua. Et pagaré el cinc per cent de la moto d'aigua perquè l'amortitzaràs en deu anys, ta, ta, ta...» I al final de tot tu pots guanyar un sis per cent, si vols –màxim, perquè ho diu la llei–, i a partir d'aquí les empreses rebaixem més o menys. Per tant, si jo guanyo un sis per cent, tant de bo guanyés un sis per cent d'1 milió que de cent mil. Llavors, jo vull que els socorristes cobrin molt, moltíssim, però no ho dic jo, ho diu la llei. M'encantaria que cobressin més.

Per això nosaltres hem augmentat el sou del conveni de platges, perquè ens interessa a tots: menys precarietat, més ben pagat, tothom més content. Però això va en contra de l'aportació que hem de fer tots, que al final ens arriba però no ens arriba. Ja ens agradaria a tots..., suposo que a l'ajuntament li encantaria també. És allò..., ens arriba fins on ens arriba. Per tant, està com molt pautat, ja, quant hem de pagar tots. Llavors, jo l'IVA el pago perquè em pertoca, el rebo i... No crec que hagi d'anar per aquí.

Llei específica de salvament? Per descomptat, però –però– amb un llarg camí, com comentava, no per demà. És que n'hem de parlar molt, perquè no podem tornar a equivocar-nos. Ja ens vam equivocar el 2015. Crec que ens hem equivocat molt. Hem patit molt. I ara ho tirem endavant, però és que estem a menys quatre mil ROPECs. Jo el primer any..., quan parlo de «jo», la gent que represento, eh?, l'associació, el primer any vam dir de fer una vaga, de parar les platges i les piscines de Catalunya, però, clar, tothom ha de menjar aquí. Nosaltres tenim empreses, i tenim gent i tenim assalariats que s'han de pagar. Llavors, a veure qui és el maco que fa una vaga d'aquest tipus. No podíem fer-ho. I ens vam ficar la manta al cap, ens vam ficar les mans als ulls, i que no passi re.

I el primer any va morir gent, sí. Bé, no va passar re. I ara hi estem com acostumats, ens hem normalitzat. No pot ser. No pot ser. Llavors, hem de fer una llei? Sí. I l'hem de fer ben feta. Hem de capacitar totes les platges i totes les piscines de Catalunya per tenir la formació que toca, per estar exempts davant de possibles coses que ens puguin passar.

La mortalitat zero no existeix. Sempre hi hauran ofegats per molt que sàpiguen nedar tots. Perquè, sabeu què passa? Que se'n parla poc, perquè no tenim dades, però la majoria de morts són persones majors de seixanta..., no sé si m'equivoco, majors de seixanta-cinc anys, molts, perquè segurament no moren ofegats, potser han tingut un atac de cor, però no al llit de casa seva, sinó a l'aigua. Es podrà evitar, aquesta mort? No es podrà evitar, però en el nombre de dades és un ofegat, perquè ha passat a l'aigua. Llavors, si aquest nano té la mala sort de que aquest senyor ha tingut un atac de cor a l'aigua i no al seu llit haurà d'anar a judici. Tindrà un procés penal per culpa d'això. Alguna cosa hem de canviar, senyors.

El president

Doncs moltes gràcies. Han quedat algunes qüestions, jo crec, sense respondre. Per tant, com sempre, eh?, qualsevol grup..., hi poden contactar i acabar d'ampliar la informació.

Si algú vol fer alguna puntualització..., i, si no, suspenem per un minut més per acomiadar-nos dels compareixents i comencem amb la proposta de resolució que queda pendent.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i nou minuts i es reprèn a dos quarts de sis i catorze minuts.

El president

Molt bé.

Proposta de resolució sobre la disputa de partits oficials de la selecció espanyola de futbol a Catalunya

250-00627/15

Doncs reprenem de nou la comissió amb el punt número 11 de l'ordre del dia, que és la proposta de resolució sobre la disputa de partits oficials de la selecció espanyola de futbol a Catalunya, que presenta el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Teniu la paraula per tres minuts.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, president. Anirem ràpid, que ja és l'últim punt. Però abans, abans d'entrar en el debat de la proposta, sí que vull expressar la meua alegria, i espero que la de molts d'aquí, i felicitar el Girona Futbol Club per l'espectacular victòria d'ahir al Montilivi contra el Barça. *(Remor de veus i rialles.)*

El president

Diputat, el crido a l'ordre... *(Fortes rialles.)*

Alberto Tarradas Paneque

No, home, no... *(Fortes rialles.)* Una victòria que demostra que en el futbol, com en tantes altres coses, amb un projecte, amb disciplina i també amb una miqueta d'ambició, doncs, podem aconseguir grans fites.

I ara sí, passem de l'orgull gironí a l'orgull nacional. L'Eurocopa ens va donar una imatge molt clara de Catalunya. Els catalans vam vibrar veient jugar la nostra selecció, veient jugar la selecció espanyola de futbol. Un 76,4 per cent de quota de pantalla a Catalunya, poca cosa. Allà on es van utilitzar pantalles gegants, les plaques es van petar, els carrers van rebentar, fins i tot a municipis on els ajuntaments hi van posar alguna dificultat. Suposo que a alguns alcaldes els hi va sortir urticària de veure com sortia al carrer tota l'afició catalana celebrant les victòries de la selecció espanyola.

Ha quedat palès que encara que alguns polítics s'entestin a intentar dividir, a intentar enfrontar el poble de Catalunya, la realitat social és molt més sana que els discursos que habitualment sentim en aquesta comissió. La gent no viu obsessionada en un conflicte permanent. La gent lo que vol... La gent no vol que els socialistes ni els separatistes es dediquin a desmembrar les seleccions nacionals, on tots ens sentim representats, per internacionalitzar les seleccions catalanes, que només responen a una agenda política. La gent vol normalitat. La gent lo que vol és tornar a celebrar, tornar a compartir aquests moments.

Per això avui des de VOX tornem a demanar que es faci de l'esport una eina de cohesió social i de vertebració nacional, i no una altra cosa. Demanem reconèixer la tasca de la selecció espanyola com a eina d'unitat per als catalans. Demanem fomentar activitats que apropin la seva història i els seus trofeus a la ciutadania. I demanem facilitar que a Catalunya es torni a acollir un partit oficial de la selecció espanyola, que fa com cinquanta anys que encara no la veiem jugar en un partit oficial a Catalunya. Quan es va fer l'Espanya-Albània al camp de l'Espanyol es va emplenar, els catalans hi van anar i tenien ganes de veure la selecció a casa.

Així que això és el que portem avui en aquesta comissió.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, per ordre de grups, de major i menor... Comencem pel Grup Parlamentari de Junts.

Agustí Colomines i Companys

President, gràcies. Aquesta proposta de VOX no va de futbol. Va de nació, d'identitat, d'imposició política. VOX ens vol fer creure que perquè molts catalans miren i celebren la selecció espanyola, Catalunya no pot aspirar a tenir seleccions

pròpies. Això no és un argument democràtic, és un xantatge simbòlic –molt diferent. Jo vaig a veure molts partits de futbol, fins i tot de tercera regional. És a dir, el nombre de persones que mira un partit no té res a veure amb les adhesions d'una o l'altra. Per tant, si aquest país fos independent, aquest debat no existiria, perquè vostè estaria defensant la selecció catalana.

Cap estat del món discuteix el dret a tenir seleccions nacionals, però fins i tot aquells que no ho són, però que són democràtics, no reclamen exactament el que vostè està reclamant. Per exemple, Escòcia té selecció, Gal·les té selecció, Irlanda del Nord, que ni tan sols és una nació separada de la República d'Irlanda, també té selecció, i totes tres formen part del Regne Unit. Per tant, on està el problema? Cap d'aquests casos ha trencat cap estat ni cap convivència. El que han fet és reconèixer una realitat nacional plural. Això és el que és la normalitat democràtica. Després vostè es pregunta per què el deixen marginat sempre, no?

El que no és normal és utilitzar una selecció esportiva com un instrument d'unitat social per negar els drets col·lectius d'altres. El Parlament de Catalunya no està per jerarquitzar identitats ni per fer propaganda nacionalista d'estat o d'una altra mena. Està per garantir llibertats i la capacitat de decidir de cadascú.

Per tant, reivindicar seleccions catalanes no exclou ningú –anar a veure un partit de la selecció espanyola no et fa ni més espanyol ni menys espanyol, senzillament et fa aficionat al futbol–, però negar-les sí que és una forma d'exclusió.

Per tant, el radicalisme no és demanar el que ja existeix a Europa, el radicalisme és negar-ho per no reconèixer que Catalunya és una nació, cosa que vostè no fa, evidentment. I això, senyor de VOX, no va de futbol, va de democràcia.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Seguint amb el torn, és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Aquesta proposta de resolució no és només on s'ha de jugar un partit de futbol; el que avui debatem és quin model de país defensem, quin paper ha de tenir l'esport en aquest model. La proposta de VOX pretén forçar la disputa de partits oficials de la selecció espanyola de futbol a Catalunya com si això fos una qüestió de normalitat institucional.

Des d'Esquerra Republicana ho diem amb claredat: la selecció espanyola no hauria de participar en competicions oficials a Catalunya perquè Catalunya és una nació que aspira a tenir seleccions pròpies competint internacionalment. No es tracta d'animadversió esportiva, es tracta de coherència política i democràtica. Catalunya té federacions pròpies, estructura esportiva pròpia, clubs de primer nivell i una base esportiva potentíssima. El que no té, per una decisió política de l'Estat, és el reconeixement internacional que li permetria competir amb normalitat sota la seva bandera. I mentre aquesta anomalia persisteixi no podem actuar com si res no passés.

Permetre i promoure la disputa de competicions oficials de la selecció espanyola a Catalunya no és un gest neutral, és assumir com a pròpia una representació estatal que no reflecteix la voluntat majoritària d'aquest país quan es tracta de sobirania nacional.

Nosaltres defensem que l'esport català ha de poder competir com Catalunya, que els nostres esportistes no hagin d'escollir entre la seva carrera professional i la seva identitat nacional. Defensem que el Parlament de Catalunya treballi per l'oficialitat internacional de les seleccions catalanes, no per normalitzar la presència d'una selecció que no és la nostra.

A més, sabem que aquests partits no són mai neutres, són utilitzats com a instruments simbòlics, com a escenaris de confrontació, com a intents de reafirmació

política, i l'esport no ha de ser un camp de batalla identitari impulsat des del nacionalisme espanyol més excloent.

Catalunya no necessita que li portin cap selecció per demostrar res, Catalunya necessita poder decidir lliurement el seu futur també en l'àmbit esportiu. I això passa per defensar que les competicions oficials que es disputin al nostre país siguin coherents amb la nostra realitat nacional.

Respectem, evidentment, totes les aficions i totes les sensibilitats, però el Parlament de Catalunya no pot avalar iniciatives que, sota l'aparença d'esport, busquen reafirmar un marc polític que una part molt significativa del país qüestiona democràticament.

Per coherència amb el nostre projecte republicà, per defensa de l'oficialitat de les seleccions catalanes i per no contribuir a la normalització d'una representació que no ens és pròpia, votarem evidentment en contra d'aquesta proposta. Catalunya ha de competir com Catalunya, i fins que això no sigui possible no contribuïrem a reforçar l'excepcionalitat que ens ho impedeix.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Manuel Reyes López

Gracias, presidente. Desde el Partido Popular es claro nuestro apoyo, evidentemente, al fútbol nacional, y eso pasa por todas las comunidades autónomas y por la selección nacional, que representa al conjunto de los españoles y, por tanto, a los catalanes. Es que no hay mejor forma de ser español que ser catalán. Por tanto, si a la selección española son muchos los catalanes que van y que juegan y que representan con orgullo ese sentimiento nacional ampliamente compartido por el conjunto de los españoles y también por los catalanes, sería lógico también pensar que la selección española debería jugar con total normalidad también en Barcelona, en Girona, en Lleida o en cualquier otro punto de Cataluña igual que lo hace en el resto del territorio nacional.

Por tanto, desde el Partido Popular apoyaremos esta moción. Incluso iríamos a más, ¿no? Yo creo que es importante sobre todo la implicación con el fútbol base. Y qué bonito sería, evidentemente, que nuestros deportistas que están empezando, que cuando miran la televisión les gustaría, cuando lleguen a mayores, poder representar a su selección, que también lo puedan tener presente.

Por tanto, desde el Partido Popular vemos también con buenos ojos el hecho de que la Federación Española de Fútbol también tenga mayor presencia en Cataluña y que pueda también colaborar con muchos de los clubs catalanes para que el fútbol base también tenga esa presencia tan importante con la federación.

Por tanto, votaremos a favor. Y ojalá que ese partido pronto se realice en Cataluña y que la selección española gane el próximo mundial de este año 2026.

(Pausa.)

El vicepresident

Gràcies. Ara tindria la paraula el senyor Lluís Mijoler, dels Comuns.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresident. A veure, avui, de nou, eh?, és una proposta que el que hi fa VOX és utilitzar el futbol com a vehicle polític. Vaig dir en la primera compareixença que vam tenir en aquesta comissió, en la constitució d'aquesta comissió, que segurament seria més fàcil si parléssim només d'esports, però no, hi ha qui insisteix en portar un instrument polític fent veure que es parla d'esports i, en aquest cas, de futbol.

Això, el que aparentment podria ser una qüestió només esportiva, el que vol és imposar una única narrativa identitària i, encara més greu, utilitzar les institucions

públiques per reforçar símbols d'estat amb l'excusa d'una presumpta cohesió social. VOX ens demana tres coses: reconèixer la selecció espanyola com a eina d'unitat social, fomentar esdeveniments al seu voltant i que el Govern intercedeixi perquè es disputin partits oficials a Catalunya.

A veure, primer, la pluralitat. VOX parla de «catalans de tota classe i condició» com si Catalunya fos homogènia. Catalunya és diversa. És cert que hi ha molta gent que se sent identificada amb la selecció espanyola, i tant, amb la *Roja*, per què no?, i és legítim, però també és legítim no sentir-s'hi, com és també defensar altres seleccions i com és també simplement no seguir el futbol o no agradar-te l'esport. I, per tant, això no es pot fer com una qüestió d'estat.

El problema és convertir aquesta opció esportiva en un criteri d'unitat. Quan es diu que *la selección* és una eina per a la unitat de tots els catalans, el que s'està dient implícitament..., s'estan repartint carnets i s'està dient que qui no s'hi identifica queda fora d'aquesta unitat. I això no construeix cohesió, com es diu; al contrari, això construeix divisió. Catalunya és plural, és diversa, i aquesta pluralitat s'ha de veure com una riquesa, no s'ha de veure com un problema a corregir.

Segon, el paper de les institucions. Si la selecció espanyola vol jugar a Catalunya, hi ha mecanismes professionals per fer-ho, no cal que el Parlament hi intervingui. Les institucions públiques no han de dir a la ciutadania amb què han de vibrar, amb què s'han d'identificar; han de garantir drets i oportunitats. Aquest és el paper de les institucions. I aquí és on es veu el fons de la proposta: mentre hi ha problemes reals en el món esportiu, com hem vist per exemple amb les compareixences anteriors, el que ens porta VOX al Parlament són aquests debats de tipus simbòlic que no resolen cap necessitat material de la gent, no ajudem a resoldre els problemes de les persones del nostre país.

Des dels Comuns el que defensem és la llibertat de cadascú per sentir l'esport com vulgui. Qui vulgui anar a veure la *Roja*, perfecte. Qui no vulgui, perfecte. Qui vulgui anar a la selecció catalana, estupend. Les institucions han de ser de tothom, no poden ser instruments per reforçar una identitat concreta.

Per això, i no només pel pacte antifeixista, votarem en contra. La nostra feina, deia, és millorar la vida de la gent, i no alimentar aquestes batalles simbòliques que per a l'únic que serveixen és per dividir els catalans.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies. Ara té la paraula el portaveu del Partit Socialistes.

José Ignacio Aparicio Ciria

Molt bé, moltes gràcies. La veritat és que amb el company de Comuns podríem haver fet una intervenció conjunta, perquè subscriu totalment tota la seva intervenció. Avui debatem una proposta que parla molt de futbol però molt poc d'esport. I aquí és el primer problema, perquè mentre el món de l'esport català ens parla de finançament insuficient, de clubs que sobreviuen gràcies a voluntariat, d'instal·lacions que necessiten renovació o de la necessitat d'impulsar l'esport femení i l'activitat física entre els joves, el que se'ns porta avui aquí és una proposta estrictament simbòlica, una proposta que no resol cap problema real.

El grup proponent diu voler despolititzar l'esport, però el que fa és exactament el contrari: utilitzar-lo com a instrument polític. I és una certa paradoxa que qui acostuma a reclamar menys intervenció pública avui demani que el Govern intervingui per influir en decisions que corresponen a una federació esportiva.

L'esport català la veritat és que no necessita gestos simbòlics ni debats artificials. Necessita recursos, planificació, consens. Necessita que parlem dels problemes reals, i no que convertim l'esport en un escenari més de confrontació política.

I, per si no s'ha entès, votarem en contra dels tres punts.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

I ara, no havent-hi esmenes, no hi ha torn de posicionament sobre aquestes. Per tant, passem a votar.

Vots a favor de la proposta?

El Grup Parlamentari de VOX i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que són 2 vots.

Vots en contra?

La resta de grups, que això fa un total d'11.

No queda aprovada la proposta de resolució.

Aixequem la sessió.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i tres minuts.